N:r 1. Årg. 18. I JANUARI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Han förblifver. — Återblick. — Brefafdelningen. — Meddelande från fältet. — Världsmissionskommitténs andra sammanträde. — Åter en väckelsetid i Kina. — Intet rum. — Bönen och missionen. — Anmälan för 1913. — Kinamissionsmöte.

Han förblifver.

Jesus Kristus i går och i dag och han densamme i evighet. Ebr. 13: 8.

I början af ett nytt år bruka människor hälsa hvarandra med allehanda välmenande lyckönskningar. Vi kristna, Guds riksarbetare, kunna i dessa dagar hälsa hvarandra med det namn, som för oss står tecknadt öfver ingången till hvarje nytt år, *Jesus Kristus.* Må detta namn vara vår lösen för det nu föreliggande året! Frälsning för tid och evighet, kraft och glädje i arbetet för det kommande inneslutas i det namnet.

O-tingchiao (5-taksbron) utanför Yangchow.

Jesus Kristus! Genom namnet "Jesus" erinras vi, att dess bärare är våra själars frälsare, att han kom för att "frälsa sitt folk från deras synder." Det namnet är för oss heligt och dyrt. Men han har äfven namnet "Kristus." Han blef född i Betlehem såsom Kristus, Herren, d. v. s. den af Gud enligt hans löfte sände. I och med hans ankomst hafva Guds löften begynt gå i fullbordan. Och i detta hafva vi en borgen för att de alla en gång fullkomligt och härligt skola uppfyllas. Ännu i dag äro alla Guds löften ja och Amen i Jesus Kristus, Gud till ära genom oss. Därför att vi med visshet veta, att han har kommit, tro vi ock, att hela världen en gång skall se vår Guds frälsning, äfven hedningarna, som ännu ligga fångna i afguderiets och öfvertrons mörker. Ty Jesus är Kristus, Guds smorde, Konungen, genom hvilken Gud har grundat sitt rike i världen, genom hvilken han ännu i dag långsamt men säkert upprättar sitt välde bland folken. Åt Kristus är all makt gifven i himmel och på jord. Med stor frimodighet kunna vi därför i början af ett nytt år lägga våra personliga angelägenheter och de oss anförtrodda uppgifterna i hans händer. Verket är hans, och han skall på grund häraf föra det igenom. Han vill äfven gifva oss, hvad vi behöfva i och för detta verks utförande.

Jesus Kristus är *densamme i går och i dag.* Hur tiderna skifta, förblifver han densamme, därför att han är Kristus. Densamme, som han var på apostlarnas dagar, under den första kristna kyrkans, under reformationens, ja, under hela den tid, som gått, då våra fäder hafva pröfvat hans löften och funnit, att de hålla att bygga på, densamme är han än i dag. Människor kunna förändra sina åskådningar och läror om honom, de kunna låta den gamla uppfattningen fara och bilda sig en ny, men han förblifver den han är och alltid varit, Kristus, Konungen på tronen. Har han i tider, som gått, skänkt de sina mod, tro och kraft till utförande af sitt verk, så vill han göra detsamma också med oss, om vi hålla oss intill honom. Har han förr gifvit välsignelse och framgång till verket, så vill han göra detsamma i våra dagar, om vi i ödmjukhet bedja honom därom. Och se vi tillbaka på hvad vi själfva upplefvat, så måste vi bekänna: "Han har förblifvit densamme." Hur väldigt har icke hans verk tillväxt! Hur små äro icke våra krafter, och hur obetydliga äro icke vi inför detta stora verk! Hade det berott på oss, så hade intet uträttats. Våra oskickliga med synd befläckade händer hade endast skadat, ja, i grund fördärfvat verket. Men han har varit med oss, och därför har verket gått framåt. Han har i nåd åter och åter förlåtit oss våra synder, renat våra hjärtan och händer och gjort vår svaga, befläckade tjänst fruktbärande. Vida omkring i världen förkunnas fridens evangelium, och ute bland hedningarna uppstår här och där en hednakristen församling, hvars medlemmar år från år växa i antal, i inre troskraft och nitälskan för Herrens sak. Se, allt detta har Jesus Kristus, Konungen, själf utfört i sitt rike. Han är densamme i dag som i går, lofvadt vare hans namn!

Han förblifver ock densamme i evighet. Många och ängslande frågor vilja så lätt få insteg hos oss, då vi stå vid tröskeln till ett nytt år: Skola vi bevaras i tron och icke tröttna i arbetet för rikets tillkommelse? Skall Kristi församling vara sin uppgift vuxen ifråga om den oerhördt viktiga och alltmer växande missionsuppgiften? Skall missionen till sitt förfogande få de rätta ledarna? Skola Ande och kraft beskäras i tillräckligt mått? Skola bidrag inflyta i förhållande till verkets utveckling? Hvem skall segra i den väldiga, allvarliga kamp, som redan börjat utkämpas mellan de stora världsreligionerna? Skall segern tillfalla Islam med sin för den naturliga människan så tjusande lära eller bramaismen med dess stolta, skarpsinniga vishet eller den för vår tids tänkare så tilltalande buddaismen?

På alla dessa frågor hafva vi endast *ett* glädjefullt svar: Jesus Kristus förblifver i all evighet densamme, som han alltid har varit. Han har segrat i gångna tider, då hans sak för människoögon ännu var liten och obetydlig. Han har segrat öfver våra egna fördärfvade hjärtan, så att vi i ödmjuk tro hafva måst böja oss för honom. Han skall segra också ute i den stora världen både nu och i dagar som komma. Evangelii budbärare kunna också under det nu ingångna året draga ut med glädje och frimodighet, ty "deras Konung tågar framför dem, Herren går i spetsen för dem." "Han utför sitt folks sak." Och han *förblifver.*

Ur Calw. Missbl.

Återblick.

Kinas himmel var, då 1912 ingick, höljd af tjocka, mörka moln, och krigets åskor dånade. Hungersnöden skärpte lidandet. Framtiden var full af mörker och ovisshet och tedde sig olycksbådande. Omkring Herrens örtagård svepte stormen och hotade att alldeles ödelägga den. Men från sin tron utsträckte Herren Sebaot sin hand till värn och skydd för sitt bäfvande folk. Det stora undret skedde, att Guds församling i Kina stod där oskadd midt i den stora ödeläggelsen. Äfven folket i sin helhet skonades. Den stora blodsutgjutelse, som alltid kännetecknat dylika revolutioner under gångna tider, stäfjades; ofredens dagar blefvo förkortade, och lugn och frid inträdde oväntadt hastigt. Att så skedde, tillskrifver den allmänna meningen bland breda lager af Kinas folk missionens inflytande.

I det nya Kina finna vi många af den kristna trons bekännare på inflytelserika poster. Man erkänner öppet, att missionen i det förflutna haft stor betydelse för folket, och man ställer på den stora förhoppningar för framtiden. Tusentals af de gamla afgudarna förstöras, och hundratals tempel omdanas för goda ändamål. Till och med Kinas stolthet och ära, den så länge och så allmänt vördade Konfucius, ställes nu i skuggan. Den stora frågan är: Skall Jesus få blifva Frälsaren för det nya Kina? Äro *vi* redo att göra honom till konung därinne?

På vårt fält däruppe i norra Kina äro våra missionärer åter i verksamhet. Gripande var återseendet, fullt af ljusa förhoppningar. Gamla vänner funnos kvar, och nya ha kommit till. Uppgifterna hade förstorats och mångfaldigats. Förbindelsen har på nytt knutits lefvande och verklig emellan församlingen därute, som än en gång luttrats i lidandets ugn, och vänkretsarna här hemma. Det har beredt oss stor glädje, att våra trossyskon därute bestått i frestelsestunderna, och ej mindre ha vi fröjdats öfver att midt i nöden många blifvit vunna för Herren. Det första, våra missionärer fingo göra efter återkomsten, var att anordna stormöten och genom dopet upptaga nya medlemmar.

Våra stallbröder i den andra båten ropa till oss, att vi skola hjälpa dem, ty fiskafängets tid är inne.

Under denna kritiska tid ha vi haft glädjen ha många af våra missionärer ibland oss. De hafva stärkt våra händer till fortsatt verk. Flera af dem hafva redan återgått till sitt arbete; andra stå färdiga att följa dem efter. Må de föra med sig till Kina välsignelser från den bedjande församlingen i Sverige!

I vårt hemarbete har Herren bevisat sig vara den trofaste hjälparen. Flera gånger ha vi bäfvande sagt: "Vi ha ej mer än en handfull mjöl i skäppan och litet olja i krukan." Förråden ha tagit slut, vi ha sett botten i våra kärl, och profvets tider hafva utsträckts, tills fruktan velat inställa sig. Men aldrig har Herren svikit. Han har åter låtit oss få se sitt ansikte, och vi ha fått fröjdas och prisa honom för hans trofasthet.

Därför vilja vi med förtröstan ingå i detta nya år. Han lefver, vi skola ock lefva.

Må Herren få behålla oss i trons enfald, i kärlekens lydnad och i hoppets fullvisshet!

Till sist ett varmt tack till alla våra bedjande vänner landet rundt, som så troget stått med oss i striden! Snart skall vår Konung komma och föra sin stridande skara in i sin härlighet, där segersången skall sjungas i all evighet.

E. F.

Hancheng den 22 november 1912.

Käre broder Folke!

Frid!

Som du kanske hört, är det meningen, att jag skall bosätta mig i Hoyang, dit också Berglings flytta nästa år, om nu Herren visar sig vara med om dessa planer. Vi skulle nämligen försöka att med Hoyang som utgångspunkt nå det stora folkrika distriktet rundt omkring. Herren lede allt, smått som stort, så att det blir till hans namns förhärligande!

Nu litet om våra senaste stormöten. Redan dagen efter vår ankomst hit började stormötet, utlyst för längesedan. Knappast så mycket folk som vanligt hade infunnit sig. Delvis berodde nog detta på den dyra tiden. Detta gäller dem, som bo på längre afstånd. De ha nog svårt att slita sig från sina åkertegar, då de dag efter dag med formlig ångest bida regnet.

Redan på första mötet vidrörde Robert den tanken, att Hanchengs församling nu hade kraft nog att utan manlig missionär fortsätta arbetet. Kvinnoarbetet där är dock i det tillstånd, att det fortfarande fordrar ledning och närmare tillsyn. Tydligen äro behofven f. n. vida större i södra delen af vårt distrikt. Vårt hopp är att där få gå från by till by med det glada budskapet, och att det snart må bli sång och jubel i många hjärtan och hem. Herren gifve, att så må bli! Vi hade en i allo god konferens, som vi på måndagen afslutade med gemensam nattvardsgång.

Senare foro vi till Hoyang för att öfvervara stormötet där. Detta fick en rätt underlig prägel genom en mycket sorglig erfarenhet, som församlingen haft under vår bortovaro. Två medlemmar nödgades vi till följd häraf utesluta. Det stora ämnet vid hela konferensen var "syndabekännelse". Det är med blödande hjärta, en församlingsföreståndare nödgas stryka namnet på en, som en gång öppet bekänt, att han till hvarje pris vill följa Jesus. Kanske har det brustit i vaksamhet och bön hos oss. Ja, har den förebedjande församlingen i hemlandet förstått sin höga uppgift att bära och stödja de svaga lammen och fåren, som här ändå äro så många, många? Vi vilja emellertid tro, att denna åtgärd skall lända de vilsefarande till upprättelse och frälsning.

I går kväll kommo vi hem, och i morgon bittida resa vi till Lin-ho, en utstation till Hancheng, som tycks vara en sann ljuspunkt. Jag har hört, att de troende där skola försöka flerfaldiga sätt för att bringa så många hedningar som möjligt inom evangelii hörhåll. Alla förslag ha kommit från dem själfva. Må Herren där få göra sin kraft uppenbar till mångas frälsning!

Nu skall jag bo här i Hancheng till på nyåret, då jag med kolportörerna skall ut och resa i distriktet.

Med varmaste hälsningar till de syskon, som träffas.

Din tillgifne
Josef Em. Olsson.

* * *

Hancheng-hsien Shensi. North China.
Via Siberia den 23 nov. 1912.

Till damkommittén för S. M. K.

Kära systrar i Herren!

... I hopp att detta bref hinner fram till jul vill jag först sända en hvar af eder en hjärtlig julhälsning med tillönskan om Guds rika välsignelse för högtiden. Ofta komma nog våra tankar att ila till norden, på samma gång som jag tror, att vi skola få en lycklig tid här bland våra kristna.

De två sista dagarna, innan vi kommo till Tientsin, voro i själfva verket de lyckligaste under hela resan till Kina. Vi sågo då kineserna ute på sina fält skörda in majs och grönsaker. Solen sken, och löfven sutto ännu kvar på träden. I Sibirien var det vinter med snö. Vi kunde göra oss förstådda och förstå dem, vi träffade. Det kändes så hemlikt att åter vara i Kina.

Resan inåt landet gick bra. I Honanfu var fru Anderson ensam hemma med sin lille gosse; de andra voro ute i byarna. I Sinan voro vi en söndag hos Maria Pettersson. Hon föreföll frisk och glad och hade mycket arbete. I Mienchih, Stålhammars

station, funnos endast infödda. De voro vänliga och snälla emot oss den natt, då vi gästade där.

I Honan vilja soldaterna och folket icke taga af hårflätan. Dessutom är där ganska oroligt på grund af röfvare, som hafva sitt tillhåll bland bergen. På grund häraf mötte vi under resan, som jag tror, tre kompanier soldater på väg till Honan. En middag fanns ingen plats för oss på det värdshus, dit vi kommit, emedan där var fullt med soldater. Från somliga värdshus hade värdarna rymt med hela sitt matförråd, emedan de fruktat soldaterna. Blott litet kokt vatten var allt, hvad vi på ett ställe fingo. Herren gaf oss dock för natten en lugn tillflyktsort i en mindre by. Ibland sågo vi röfvares hufvuden upphängda i en bur utmed vägen.

Utan nämnvärda svårigheter lyckades vi emellertid komma fram till Yuncheng. August Berg tog där på det hjärtligaste emot oss. Det kändes så skönt att några dagar få hvila i det rum, han så vänligt gjort i ordning åt oss. Han liksom de andra syskonen, Gertrud Halldorf, Karléns och V. Werner föreföllo krya och lyckliga.

I Ishih, där David Landin var ensam, hade vi det godt. Broder L. var också mycket upptagen i sin Mästares tjänst.

Natten därefter hvilade vi i ett värdshus nära Gula floden, glada öfver att veta oss vara målet så nära. Den 7 november begåfvo vi oss ut på floden. Vid middagstiden sågo vi flera af våra vänner stå på Shensisidan vid ett landningsställe. Floden hade delat sig i flera grenar, och trots alla ansträngningar var det omöjligt att komma öfver, innan mörkret föll på. Två gånger måste vi låta båten glida nedåt med floden, och så nödgades vi till sist landa vid en mycket brant plats, minst en half mil från det ställe, där vi skulle landstiga. Kallt var det och alldeles mörkt. Därtill började det snöa. Det var icke utan, att jag grät vid tanken på mörkret, kölden och de två små. Herren hade dock omsorg om oss. Några af våra troende hade från den höjd, där de stått och väntat, följt oss och kommo oss till hjälp. Lyktor skymtade i mörkret, och kära välkända röster kommo allt närmare, och så hördes tydligt deras "Ping-an" — "frid!" O, hur det gladde oss att se och höra dem! Snart låg lilla Helfrid, väl inpackad, i armarna på en af dem. Josef Olsson med Roland gingo i têten. Jag höll i käppen till min mans paraply; en af kineserna stödde min arm, och så bar det sakta men säkert af uppför höjderna. Väl uppkomna hade vi ett stycke att gå till en by, där "Stålgubben" och hans anhöriga, familjen Hsü, på det vänligaste tog emot oss. Fyra i det hemmet äro församlingsmedlemmar. En af sönerna hade med familj flyttat ut ur sitt rum, och det fingo vi. Olsson fick ett annat. En varm "kang" och sedan varma degstrimlor med litet lök smakade godt, då vi icke hade ätit middag. Mycket snö föll på natten, så att vi voro glada att vara hos vänner.

Nästa dag fick jag med lilla Helfrid resa förut i bärstol och inträffade i Hancheng vid 4 tiden på e. m. den 8:e. Min man, Olsson och lille Roland kommo först kl. 1 på natten med vagnarna.

Utanför staden mötte skolgossarna oss, och sedan gingo de i två rader sjungande före bärstolen. Många hälsade oss vid hemkomsten välkomna. Glada voro de, och glada voro vi, tacksamma mot Gud, att vi åter voro lyckligt hemma på vår station.

Nästa dag, lördagen, kom fröken Rosenius på middagen. Som det var stormöte utsatt, kom åtskilligt med folk till mötet, som började kl. 3 e. m. På söndags- och måndags f. m. voro vi omgifna af våra troende vänner. Måndagen bjödo vi dem på middag. Jag tror, att både de och vi hade haft mer nytta af mötet, om det hållits åtta dagar senare, ty nu voro vi ännu så trötta efter resan.

Följande onsdag reste frk Rosenius till Hoyang; min man och herr Olsson foro dit på fredagen och stannade till påföljande torsdag. I dag, lördagen, hafva de rest till en utstation, Linho, 2 mil härifrån. Jag hade gladt mig att få följa med men måste stanna hemma, emedan lilla Helfrid tyvärr icke öfvervunnit den bröstkatarr, hon häromdagen ådrog sig på floden. Jag har i dag haft besökande hela dagen. Två kvinnor från en by $1^1/_2$ mil härifrån kommo just nyss och skola stanna öfver söndagen. O, hvad de äro snälla och glada!

Mina bibelklasser, söndagar och onsdagar, har jag börjat. Om måndag vänta vi hit flera opiepatienter. Folket är liksom hemfallet åt denna last. Templen äro rensade från afgudar, men i hemmen finnas de ännu. Herren behöfver få vända kinesernas blick till sig. Annars tror jag, att Kinas ställning blir ännu värre än förr. O, att vi finge blifva ljus i detta mörker! Många förändringar ha vidtagits till det bättre, men det är *Gud,* de behöfva bäst af allt. Påbud har utfärdats, att kvinnorna skola hafva löst sina fötter inom 8 månader. Sedan blir det belagdt med straff att ha dem bundna. Männens flätor äro borta. Nyår skall firas på samma tid som hos oss. Så skall numer också klockan följas. Hvar timme slår äfven klockan i tornet, så att det kan höras öfver hela staden.

På 4 månader har intet nämnvärdt regn fallit. Den enda nederbörden har varit den snö, som föll natten vid vår framkomst.

Alla stadens ämbetsmän ha aflagt visit. Allt synes f. n. lugnt. Soldaterna äro lägrade utanför staden.

Hoppas snart få meddela något om det direkta arbetet.

Med hjärtliga hälsningar till en hvar.

Eder i Herren tillgifna
Dagny Bergling.

* * *

Yangchow d. 24 nov. 1912.

Herr missionär Folke!

Frid!

Med några rader vilja vi låta vår kommitté veta, att vi lyckligt anländt till Yangchow, vårt nya hem för den närmaste tiden. Vi kommo hit d. 14:de nov. på aftonen. Det var mörkt och kallt den kvällen,

och det drog ut på tiden, innan våra ledsagarinnor, miss Bakes och bibelkvinnan, kommit till rätta med de högröstade kineserna om vårt bagage. Inga lyktor hade vi, endast min lilla elektriska ficklampa att lysa oss med.

Stadsporten var redan stängd men öppnades snart, och efter väl en timmes vandring voro vi "hemma". Från första stunden möttes vi af så mycken kärlek och systerlig omtanke. Det var kärt att återse alla systrarna från Grosvenor Road. Vi känna oss underbart uppehållna och kunde redan första dagen vara med om den kinesiska lektionen. Det första Herrens ord, som mötte mig här, var detta: "Låt oss nu falla i Herrens hand, ty hans barmhärtighet är stor". Ja, det är just, hvad jag innerligt önskar, att, hjälplös och oförmögen i mig själf, förtroendefullt låta Herren dana mig och bruka mig, som han vill. Sedan må komma hvad som helst. Här i hemmet är en så god stämning, och vi äro alla jublande af fröjd. Under våra promenader i staden få vi visserligen se mycken nöd och elände, som griper hjärtat och fyller det med djupt medlidande, men vi glädjas i hoppet att en dag kunna få bringa några af Kinas folk det glada budskapet. Under väntanstiden kunna vi ju endast bedja för dem. Här finnas inte många kristna, trots att det bedits mycket för Yangchow.

Turvis få vi gå med till kinesisk bön och gudstjänst. Det är mycket tilltalande. Vi bära kinesisk dräkt och ha fått nya namn. Ingeborg heter An Sheo tao. Mitt namn är Ho Lan teh, och Ester heter lika som missionär Bergs.

Med hjärtlig hälsning och tack för alla förböner, hvilkas kraft vi tydligen erfarit! Systrarna hälsa.

I Herren tillgifna

Emy Ohrlander.

Meddelande från fältet.

Vid höstmötet i Tungchow-fu döptes 4 män och 1 kvinna. Flera hade begärt dop men måste vänta. Höstmötet i dess helhet var godt, men för första gången förnams känning af de nya "oberoende församlingsidéerna", som synas gripa alltmer omkring sig.

Världsmissionskommitténs andra sammanträde.

Den i Edinburg år 1910 tillsatta s. k. fortsättningskommittén höll d. 26 sept.—1 okt. 1912 sitt andra sammanträde i Nordamerika i Lake Mahonk, en kristlig kurort i staden New York, som förestås af kväkare. Kommittén mottogs där på det hjärtligaste, och alla kostnader täcktes af ett par amerikanska missionsvänner.

Sveriges ombud, d:r Karl Fries, var denna gång hindrad att närvara.

Kommittén beslöt att öka sitt medlemsantal från 35 till 42. Härigenom få Förenta Staterna och Canada 15 representanter och England 12, en ökning som måste anses rättvis i betraktande af omfattningen af deras missionsarbete.

Sedan kommitténs förra sammanträde hafva tre af de mest framstående medlemmarna kallats till det eviga hemmet, nämligen d:r Robson i Edinburg, den egentlige ledaren vid anordnandet af Edinburgkonferensen, den japanske biskopen, d:r Honda samt ledaren af Parisermissionssällskapet, d:r Alfred Boegner.

I likhet med vid Edinburgkonferensen afsattes mycken tid för bön. Detta gjorde, att förhandlingarna präglades af ett heligt allvar.

Öfverläggningarna rörde sig till stor del kring de olika kommissionernas rapporter. Till utredande af de olika förslag, som framlades vid Edinburgkonferensen, tillsattes nämligen flera s. k. kommissioner.

En af dessa har bl. a. till uppgift att redogöra för de fält, som ännu kunna anses ointagna af missionen. Den skall med andra ord lämna uppgift om hur många byar, städer, landskap o. s. v. i det och det landet, som sakna evangelium, hur folkmängden i detta land är fördelad, och hvad som skulle behöfvas, för att alla dessa trakter skulle få evangelium.

En annan kommission har att utreda frågan om "kyrkan på missionsfältet" eller att få till stånd endräkt och samförstånd mellan de olika missionssällskapen i deras verksamhet och metoder.

En tredje söker ordna förhållandet mellan missionerna och regeringarna, något som är af den största betydelse. Man behöfver blott erinra sig förhållandena i Öfre Kongo samt franska regeringens fientliga ställning till den evangeliska missionen på Madagaskar.

En kommission undersöker bästa metoderna för arbete bland muhammedanerna, en annan läkaremissionen o. s. v.

Något slags bestämmanderätt äger fortsättningskommittén icke att utöfva öfver de olika missionssällskapen. Dess uppgift är att tjäna alla, så långt dess förmåga sträcker sig. Sitt hufvudsäte har den i Edinburg, där dess angelägenheter handhafvas af dess sekreterare, mr. J. H. Oldham, redaktör för en af kommittén utgifven, kvartalsvis utkommande tidskrift, hvari vår tids förnämsta missionsproblem allsidigt och grundligt behandlas. I denna tidskrift, som utgifves på engelska, upptages i hvarje nummer en förteckning öfver all den missionslitteratur, som under näst föregående kvartal utkommit öfver hela världen.

Nästa sammanträde skall hållas i november 1913 i Haag i Holland.

Det är en hjälp för oss att fästa vår uppmärksamhet vid Guds syn på det kristliga arbetet, att stanna för, att Guds verk icke egentligen betyder människans arbete för Gud utan Guds eget verkande genom människan.

Åter en väckelsetid i Kina.

Af J. Goforth.

Ur The Missionary Review.

I.

En serie möten hafva nyligen hållits i Liuchang, en utstation på mitt gamla missionsfält i Changte prefektur i Honan. Nära på sex år hafva förflutit, sedan vi sågo dessa kristna. De äro våra barn i tron, ehuru de, såsom framgår af det följande, förirrat sig ganska långt bort.

Första aftonen, sedan föredrag hållits öfver orden: "Kristi kärlek tvingar oss", hölls bönemöte. Det var brinnande böner, som uppsändes under bekännelse af många afvikelser. Vi kunde icke annat än glädjas öfver att Guds Ande redan vid detta första möte var närvarande med öfverväldigande kraft.

En glädje var det ock att på söndagen åter få samlas i den lilla kyrkan och finna den till trängsel fylld både för- och eftermiddag. Efter predikan öfver Apg. 1: 8 sjönk den förste, som skulle deltaga i bönemötet, alldeles förkrossad ned och förklarade under tårar, att han icke hade varit ett Kristi vittne, och att han icke erfarit någon uppfyllelse af löftet om Andens kraft. På samma sätt var det med den man, som reste sig efter honom. Han hade, sade han, för tio år sedan för första gången bekänt sig tro på Kristus, men låtit sig snärjas af världen. På sex månader hade han icke gått och hört Guds ord. Denna dag hade han icke heller ämnat komma och visste icke, att vi hade inbjudits att hålla väckelsemöten. Men på morgonen hade han plötsligt öfverfallits af så häftiga smärtor, att han alldeles förskräckt sjunkit ned på sina knän. Han tyckte sig höra Guds röst, som befallde honom att gå till kyrkan. Så snart han begifvit sig ut på den öfver en half mil långa vandringen, lämnade smärtan honom. Han kom in i kyrkan först mot slutet af predikan men hörde nog för att af Herrens Ande blifva kraftigt öfvertygad om det skefva i sin ställning.

Under söndagens alla tre gudstjänster var Herren tydligen oss mycket nära. Jag vill dock endast anföra några ord ur en lärd kines' bön efter förmiddagens predikan. Han yttrade bl. a.: "Om vi icke likna Kristus i våra hem, kunna vi icke göra något för våra närmastes frälsning. Om vi icke kunna föra våra närmaste till Kristus, kunna vi icke rädda våra öfriga släktingar. Om vi icke göra något för deras frälsning, kunna vi icke heller göra något för våra grannar, och om vi icke älska dem nog för att söka rädda dem, kunna vi icke heller rädda vårt land." Sedan tackade han Gud för gåfvan af hans Son samt tillade: "Mitt hjärta var fullt af onda tankar, och allt mitt studerande af klassikerna kunde icke fördrifva dem, men Jesus kunde det. Mina läppar voro fulla af orena ord, och Konfucius kunde icke rena dem, men Jesus kunde det. Mitt lif var fullt af skamliga handlingar, och alla de lärdes föreskrifter kunde icke hejda mig, men min Herre och Frälsare gjorde det."

På måndagen fortsatte den luttrande elden sitt verk. En af platsens äldsta kristna bekände under djup förkrosselse, att han sålt opium, druckit och spelat. Så tillade han: "Min son har icke velat lyda mig. Men icke är det underligt, då jag icke velat lyda dig, min Gud. Så snart jag hade inlåtit mig med synden, förlorade jag all kraft att vittna för Kristus."

Den man, som allra först i Liuchang hade blifvit intresserad för sanningen, men som aldrig visat någon kristlig stadga, syntes på måndagen djupt gripen men sade ingenting. Hemkommen på aftonen tedde han sig som en vansinnig, slog sig själf i ansiktet och kallade sig med de förfärligaste namn. Han är f. ö. en man med lärdom och stor duglighet.

På torsdagen syntes Herren under ett af föredragen lysa in i mångas hjärtan såsom med ett tändt ljus, och de församlade liksom bäfvade i känslan af Herrens närvaro.

På onsdagen blefvo de flesta nedbrutna redan under bönen, innan ett enda ord hade talats, och den ene efter den andre började bedja.

De närvarande syntes gripna af Andens makt att föra fram all dold synd i ljuset. En frukt af denna dag var, att en af våra mest bildade unge män, en herr Fann, både begåfvad och en vinnande personlighet, förklarade, att Herren manat honom att gifva sitt lif helt till Kristi förhärligande bland sina landsmän såsom en evangelii förkunnare. Han hade strax förut erbjudits en lönande plats vid järnvägen och beslutat att antaga den. Nu, då han hörde Herrens röst, ville han afstå från nämnda plats för att odeladt egna sig åt den högsta af all tjänst.

Intet rum.

En liten Kina-flickas erfarenheter.

Berättelse för våra små.

Jag är ett litet fattigt, okunnigt hednabarn; ibland är jag också stygg, och då påstår min mormor, att jag säkert efter döden skall bli en apa. Då blir jag rädd och får liksom ett styng i hjärtat.

Man har talat om för mig, att min mor grät, när jag föddes, för att jag var en flicka, och att min far och mormor voro mycket onda. De kallade mig Ting-He (det betyder: Giv mig en bror). Men när det nästa barnet föddes, var även det en flicka. Mor grät då mycket, och far tog barnet och bar bort det; jag har aldrig mer sett den lilla flickan.

Efter några år kom verkligen en bror, och det var en stor högtidsdag. När den lille var en månad gammal, gavs en stor fäst, och barberaren kom och rakade av honom allt hans hår. Å, så vackert hans lilla vita huvud var, och huru hans svarta ögon glänste som stenkolspärlor! De vecklade honom ur lindkläderna, och det var så lustigt att se på, hur

de små händerna och fötterna sprattlade. Våra gäster gåvo honom guldmynt, inlindade i rött papper, och många andra skänker. Vår mormor gav honom en röd, med mässingfigurer och små speglar fullsatt mössa, så att de onda andarna må bli rädda och fly, när de se sig själva i spegeln.

Kort efter denna fäst köpte mormor ett band och började böja mina tår under foten och linda det långa bandet så hårt om fötterna, att det gjorde mycket ont. Hon lindade småningom allt hårdare och hårdare, tills det gjorde så ont, att jag icke tyckte mig kunna uthärda det, utan skrek och slog omkring mig. Då ropade hon på far och mor, att de skulle hjälpa henne hålla mig fast. Jag kunde inte sova om nätterna för den gräsliga smärtan i mina fötter, och aldrig skall jag kunna omtala, hur svårt det var. Efter några dagar voro fötterna så såriga och så lama, att jag inte kunde gå.

Nu äro de såsom döda och göra inte längre så ont. Jag kan nu också gå rätt bra igen.

Sex månader därefter kom Wen-Schen, en grannflicka, tillbaka från missionsskolan. Vi tyckte hon var så underlig. Hon hade tagit bort banden från fötterna och sprang som en pojke. Till en början skrattade vi åt henne, för att hon hade varit i missionsskolan, men hon var så mild och vänlig mot oss ändå, att vi till slut skämdes att skratta.

"Varför blir du inte ond och häftig såsom förut?" frågade jag henne en dag.

"För att Jesus har sagt: 'Älsken edra ovänner'", svarade hon.

"Jesus? Vem är Jesus? Är han din lärare?"

Då berättade hon en underbar historia om sin Jesus. Jag trodde naturligtvis inte, att den var sann men ville ändå gärna höra på. Vi tyckte också allesamman, att det var så roligt att se hennes docka och alla de prydliga saker, hon fått i skolan, och som skickats i stora kistor från missionärernas hemland. Ingen i vår by hade någonsin sett så vackra saker, och alla gingo till hennes hem för att beundra de vackra tavlor, med vilka hon prytt det. Hon kallade dem "julkort" och sade, att julen var Herren Jesu födelsedag och den allra skönaste dagen på hela året. Vi flickor önskade, att också vi fått fira jul i vår by. Hon säger, att de tryckta bokstäverna på korten äro språk ur bibeln, och att bibeln är en bok, som den sanne Guden givit oss för att visa oss, hur vi skola vara snälla och goda, så att han kan ha behag till oss och vi få komma till himmelen, när vi dö.

När jag talade om detta för mormor, sade hon: "Bed Wen-Schen, att hon tar med sig sin bibelbok hit och läser för mig någon gång; jag vill gärna höra något om Jesus-guden."

När Wen-Schen kom, märkte jag, att mormor gärna hörde henne tala om Jesus. Wen-Schen tyckes älska sin Gud, vi frukta våra gudar. Jag tänker ibland, att hennes Gud måtte vara mycket mer god än våra. Ingen enda kvinna i vår by kan läsa; det är så underligt att höra Wen-Schen läsa, alldeles som en mandarin!

En dag läste hon för oss om Jesus, huru han, innan han gick bort, sade till sina lärjungar, att han skulle bereda många boningar åt dem, och att han skulle komma igen och taga dem till sig.

"Detta är mycket skönt för utländingarna", sade mormor.

"Ja, men han är Herren från himmelen", svarade Wen-Schen. "Han är vår himmelske Fader och har skapat oss alla till sina barn. Han älskar oss såväl som främlingarna."

"Menar du, att det skulle finnas en himmel för mig också?" frågade mormor, och hennes röst darrade så, att jag blev helt underlig till mods.

"Ja visst", sade Wen-Schen.

Sedan gav jag akt på, att mormor icke brände någon rökelse mer för våra gudar, och ibland tyckte jag, att hon talade med någon, som hon icke kunde se. När den kalla årstiden kom, började hon hosta och bli allt mera svag, och en dag hörde jag de andra säga: "Hon kan nog inte leva så länge."

Min mor badade henne och klädde på henne sköna kläder, och prästerna kommo från templet och slogo på sina trummor och gong-gong för att skrämma bort de onda andarne, som lura på de döende.

Vår stackars mormor slog upp sina ögon och såg så förstörd ut, att jag alldeles icke vågade se på henne. Plötsligt sade hon: "Skicka Ting-He i Jesus-skolan!" Sedan somnade hon. Vid midnatt öppnade hon ögonen ännu en gång, log och såg lycklig ut. Men hon såg oss icke mer.

Efter begravningen talade mor mycket med mig om, att jag måste gå till Jesus-skolan. En dag, när far inte kunde höra oss, sade hon: "Jag ville så gärna veta mer om Jesus. Jag kan aldrig lära mig läsa hans bibelbok, men du, mitt barn, kan gå i skolan och lära dig det, och sedan kan du tala om alltsammans för mig."

Jag ville så gärna gå dit, ty mina fötter gjorde så ont, och jag grät ännu varje gång, när banden skulle läggas om. Slutligen sade min far: "Nåja, hon är ju bara en *flicka*, låt henne gå! Jag skall därigenom spara in något ris."

Så red jag en dag på den lilla vita åsnan till Jesus-skolan. Mitt hjärta klappade häftigt, men jag var ändå så glad att få fara.

När vi uppnått skolhuset, förde oss portvakten till lärarinnan. Denna förde oss in i sitt vackra rum. Vi sågo järnskräddaren (symaskinen), vi hörde orgelns underbara toner, och sedan visade hon oss flickskolan. Jag började tro, att jag var i himmelen och såg mig om efter mormor, men jag fann henne inte. Flickorna tycktes vara mycket lyckliga. De sprungo omkring så muntert på sina lösta fötter, och jag fröjdade mig över att vara där.

Men när min far började tala med lärarinnan om att lämna mig kvar, blev hennes ansikte sorgset. "Ack, jag kan inte ta emot henne", sade hon, "min skola är alldeles full; jag har redan måst skicka bort sju barn".

"Det måste vara ett misstag", sade jag "mormor sa', att det var rum för alla här".

Hon lade sina armar omkring min hals och sade: "Stackars barn, jag är mycket, mycket bedrövad, men det är verkligen intet rum för dig. Jag har skrivit hem till mina goda vänner och bett dem

skicka mig penningar för att bygga flera rum, ty det kostar mycket att årligen underhålla en flicka. När jag fått dessa penningar, skall jag taga emot dig; till dess måste du giva dig till tåls."

Mitt lyckliga hjärta var förvandlat till sten, mina ord förstummades, och mina tårar stelnade. Min far förde mig åter ut genom porten. Jag tänkte, att portvakten icke skulle stänga den bakom mig, men han gjorde det verkligen.

Nu tänker jag jämt på de lyckliga flickorna, som äro därinne, medan jag är utestängd. Jag ser så ofta en längtansfull blick i min mors ansikte, då hon säger: "O, mitt barn, jag hoppades så säkert att få höra någonting om Jesus!"

Jag vet inte, hur man skall bedja till Jesus — jag önskar, att jag visste det! O, att missionärernas vänner, de som hava penningar, skickade hit något därav för att skaffa mig, fattiga barn, rum i skolan, ty det gör mig så olycklig, att det inte finns rum där för mig.

Bönen och missionen.

Genom att göra sin församling till en bedjande församling kan en pastor i hemlandet betydligt bidraga till införande af andlig kraft i den yttre missionen och framgång i densamma. Bön och mission äro lika oskiljaktiga som tro och gärning. Ja, bön och mission äro i själfva verket detsamma som tro och gärning. Jesus Kristus har såväl genom sitt föredöme som sina uppmaningar tydligt visat, att han håller bönen för att vara det viktigaste i fråga om världens evangelisering. Innan han bjuder sina lärjungar att gifva till hans rikssak eller själfva gå ut med frälsningens budskap, uppmanar han dem till bön. Detta är alltid den gudomliga ordningen. Hvad det vara må, som ändrar denna ordning, så leder det till förlust eller nederlag. Vi se detta på ett slående sätt belyst af den underbara framgång, som krönte de första kristnas bemödanden. Denna framgång var möjlig, blott genom att de ständigt begagnade sig af den oemotståndliga, dolda kraft, som ligger i bönen. Pingsten framkallades så att säga genom bön. När de första kristna behöfde arbetare, så bådo de. När tiden var inne att utsända arbetare, kom församlingen tillsammans för att bedja. Dess stora missionsföretag i hednavärlden, evangelii utbredande i det romerska riket, som hade en så förunderlig framgång, började med bön. Ett af skälen för införande af diakonämbetet var, att apostlarna, församlingens ledare, skulle få tid att egna sig åt bön. När förföljelser utbröto, stärkte sig de kristna genom bön. Hvarje företag började och slutades med bön. Just i detta finna vi hemligheten till den första kristna kyrkans underbara segrar.

John R. Mott.

Anmälan för 1913.

På samma gång som vi härmed uttala ett hjärtligt tack till alla, som under det gångna året trofast stödt oss och medverkat till tidningens spridning, anhålla vi att för det år, som nu ingått, då tidningen börjar sin 18:e årgång, få vara inneslutna i missionsvännernas förböner och kärleksfulla intresse. Vår tidning vill vara en förmedlande länk mellan missionsarbetarna på fältet och de hemmavarande vännerna. Ju mer missionen blir ***känd****, dess mer blir den äfven* ***älskad*** *och ett föremål för* ***bön****. Ett betydelsefullare arbete, än de flesta tro, utföres därför af en hvar, som söker sprida missionstidningen och åt den förvärfva nya läsare. Det är ett arbete, förenadt med besvär och personlig uppoffring, men ett arbete, som, då det utföres af kärlek till missionens Herre, förvisso icke skall blifva utan lön af Honom, som ser i det fördolda.*

Kinamissionstidningen Sinims Land *kommer i likhet med föregående år att innehålla korta uppbyggelsebitar, artiklar om missionen, meddelanden från Svenska Missionen i Kina och andra fält, bref från våra missionärer, teckningar af infödda kinesers lif och verksamhet, illustrationer och berättelser för barn och unga, ämnen till tacksägelse och bön o. s. v.*

Tidningen utkommer tvänne gånger i månaden, den första och femtonde.

Om 5 exemplar eller därutöfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e ex. gratis.

När mindre än 5 exemplar tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarvode inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för halft år 75 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.*

Redaktionen.

Kina-missionsmöte med missionärsafskiljning

anordnas *Trettondagen i Betesda-kyrkan* med föredrag kl. 11 f. m. och 6 e. m. af hemmavarande missionärer.

På f. m. afskiljes fröken *Svea Wibell* för missionskallet. På e. m. *afskedsmöte* för missionär och fru *Hahne* samt systrarna *Maria Björklund* och *S. Wibell.* Därefter *sparbösstömning.*

Kl. 1/3 gemensam middag å Hushållsskolan, 19 v. Trädgårdsgat. Anmälan om deltagande göres till S. M. K:s exp., Rikstel. 44 59, Allm. 224 73.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 2. Årg. 18. 15 JANUARI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigerad af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Söka Jesus och tillbedja honom, I. — Missionärsinvigning och afskedsmöte. — Hancheng, I. — Öfverblick öfver verksamheten i Tungchowfu distrikt under det senaste halfåret. — Brefafdelningen. — En märklig proklamation. — Familjenotis. — Redovisningar. — Utresande missionärer.

Söka Jesus och tillbedja honom.*

I.

Matt. 2: 1—12.

När Guds ord berättar om stora tilldragelser, angifver det också tydligt tiden för desamma. De heliga författarne äro icke rädda för att låta historiens ljus falla på det som de berätta, utan de angifva tvärtom mycket noga både platsen och tiden och närmare omständigheter. Det är, som om de tänkt: den som känner historien må efterforska, om det icke är, såsom vi säga. Därför står här i vår text så tydligt angifvet plats och tid för Jesu födelse.

Vidare står här helt kort: "Se, då kommo vise män från Österlandet till Jerusalem." Det var dock något annat, som hade föregått denna märkliga tilldragelse, detta att vise män kommo från det hedniska östern till judarnes land, till Guds land. Det var något, som där i hemlighet hade skett. De vise männen angifva själfva något, hufvuddragen däraf, då de säga: "Vi hafva sett hans stjärna i östern och hafva kommit för att tillbedja honom." Jag skulle vilja säga: de hade fått *en uppenbarelse,* och det var på grund häraf, som de kommo. Hvad som var synligt för alla, var deras ankomst. Men hvad kanske endast Gud och deras egna hjärtan visste, var den uppenbarelse i deras inre, som gifvits dem, att Gud talat till dem på ett sätt, som de kunde fatta, hade visat dem, hvad som händt och därjämte manat dem att fara till judarnes land för att där tillbedja Konungen.

Af detta förstå vi, att Gud kan uppenbara sig för människor och det på hvilken ståndpunkt de än befinna sig, att han till och med kan tala till hedningarna, så att de förstå det. Man säger vanligen om de vise männen att de ju voro visa, stjärnkunniga. De läste i stjärnorna, och för dem visade sig en särskildt klart lysande stjärna, och häraf drogo de den slutsatsen: Detta måste betyda något underbart. Denna stjärna betecknar en furstes födelse. Men *hvem* lärde dem då förstå detta? Fanns det då icke flera visa än dessa mager i Persien, eller hvar deras land nu var? Och hvarför grepos icke alla dessa visa af samma känsla och samma tankar? Nej, det måste hafva varit så, att Gud alldeles särskildt hade *uppenbarat* sig för dessa.

Vi finna längre fram i vår text något mer om uppenbarelse. Det heter om de vise männen, att då de hade hört Herodes och gått för att tillbedja barnet i Betlehem, fingo de i en dröm uppenbarelse att icke återvända till Herodes. Voro de icke månne förtrogna också med denna form af uppenbarelse? Säkerligen voro de vana att vänta och att få något från ofvan. *Guds röst* hade sagt dem: "Denna stjärna betyder något mer än andra stjärnor. Den betyder, att en stor konung är född i Judaland. Gån och tillbedjen honom!"

Gud talar på mångahanda sätt. I alla tider och till alla, som velat lyssna till honom, har han talat. Till somliga har han talat genom drömmar, till andra genom änglar; till *oss* borde han alltid få tala genom

* Föredrag af missionär *Axel Hahne* vid S. M. K:s missionsmöte Trettondagen i Betesdakyrkan i Stockholm.

sin Ande på samma gång som genom sitt uppenbarade *ord*. Gud vill på sin uppenbarelses väg leda oss till djupare djup och högre höjder. Gud vill göra sig känd för oss. Han vill uppenbara för oss sina hemligheter. Få vi icke tro, att Gud också har makt att uppenbara sig för folk, som icke känna honom?

Få vi icke tro, att Gud *nu* kan utföra något underbart i hednavärlden, att han kan tala *direkt* till hedningarnes hjärtan? Jo, vi få tro det; vi få vänta att något skall gå ut till hedningarna på samma gång som vårt vittnesbörd, något, som tränger till deras hjärtan och tillämpar vittnesbördets ord: en kraft ifrån Gud själf, som böjer och öfvertygar dem. Hvar och en som förkunnar Guds ord, måste stå fram icke med den visdom och kunskap, han själf äger eller med den öfvertygande kraft, som kan ligga i hans begåfning, utan i Andens och kraftens bevisning. Men han måste också ropa till Herren, att han sänder sin Ande i åhörarnes hjärtan och tillämpar ordet på dem. Ja, än mer, han bör bedja och vänta, att Gud själf *bereder* åhörarne för vittnesbördet och uppenbarelsen. Ja, alla *missionens vänner* måste bedja Gud bereda *hedningarna* för det budskap, de skola få, bedja, att han bereder dem, så att de gå till de platser, där Guds ord förkunnas, att han bereder *folken*, så att de böja sig och öfvergifva sin hedendom, sin synd och väckas till längtan efter något öfverjordiskt, att de tagas ur sin materialism, sin jordvändhet och så bli beredda att mottaga något högre. Allt detta kan Gud göra. Men han vill göra det särskildt såsom svar på våra böner. Gud kan böja människors hjärtan, enskilda människors och hela folks. Han kan tukta dem till rättfärdighet. Och Gud gifve, att han måtte få göra det med de folk, som kallas kristna, såväl som med hedningarna!

Vår text säger, att de vise männen gingo till Jerusalem, sökte upp konung Herodes och frågade honom efter den nyfödde judakonungen. Och nu möta vi något så märkligt som det, att en konung Herodes, denne grymme furste, denne Guds och Jesu fiende, samt öfversteprästerna och de skriftlärda, dessa representanter för det mot Jesus fientliga sinnet bland folket, just de som sedan bragte Jesus på korset, dessa fingo nu visa vägen för dem, som sökte Herren Jesus för att tillbedja honom. De vise männen hade i oförstånd lämnat den klara uppenbarelsens väg. Det var förvisso Guds mening, att de skulle gå direkt till Betlehem, dit stjärnan säkert hela tiden pekat. Men de hade dragit sina slutsatser, då de kommit till gränsen af Juda land, och så gått en orätt väg. Ack, det är ingenting så farligt för oss som att i gudomliga ting draga våra egna slutsatser, följa vårt eget omdöme. De vise männen hade dragit den slutsatsen: "Vi måste nu gå till hufvudstaden, till konungahuset, där skola vi naturligtvis finna konungen." Så lämna de uppenbarelsens väg och följa förnuftets. Men Gud är tålmodig mot de oförståndiga. Han liksom väntade på dem där utanför Jerusalem och visade dem där åter sin stjärna att leda dem. Gud kan använda hvem han vill för sitt rikes bästa. Alla medel kan han taga i sin tjänst. Vid många tillfällen under kyrkans historia har han så gjort. Ja, vår ärkefiende, djäfvulen, har ibland liksom uttömt all sin kraft att fördärfva Guds sak, och så har Gud vändt det, så att det allt fått tjäna *Hans* syften. I sanning, det är, som psalmisten säger: "Alla ting äro dina tjänare."

Så fick det förskräckliga opiekriget mellan det kristna England och det hedniska Kina, detta orättfärdiga krig, dock tjäna Guds sak, i det att landet på det sättet öppnades för kristen mission.

Boxarrörelsen, år 1900, en rentaf demonisk rörelse, fick också tjäna Herrens rikssak, ty efter det upproret var folket såsom aldrig förut öppet för evangelium. Och nu, denna revolution, som nyss fullbordats i Kina, huru har den icke beredt folket för Gud! Hvilken villighet att höra evangelium, hvilket behof efter högre ting har icke därigenom uppkommit! Huru stor är icke Gud, huru vis, huru mäktig, som så kan taga allting i sin hand och låta det lända sig till pris!

Missionärsinvigning och afskedsmöte.

För Svenska Missionen i Kina var Trettondagen en verklig högtidsdag.

Till det möte, som var utlyst att börja kl. 11 i Betesdakyrkan, hade en ganska stor skara missionsvänner infunnit sig. Sedan man gemensamt sjungit: "Hela världen fröjdes Herren", inledde kommendör v. Feilitzen med bön, hvarefter af kyrkans kvartett sjöngs: "Strömmar af nåd skola flyta ned på vår törstande jord."

Föredrag höllos sedan af missionär *Axel Hahne* och öfverste *H. Dillner*.

Det första föredraget införes i sin helhet i början af detta och nästkommande nr. Öfverste Dillner framhöll med ledning af Abrahams och Lots historia vikten af att stå i rätt förhållande till Gud samt slutade med följande ord, direkt ställda till de utgående syskonen:

och om hvad missionsarbete verkligen är. Men vi hoppas att framdeles få göra det.

Aftonens möte slutades med afsjungande af de sista verserna af den sköna missionssången: "Re'n bådar morgonstjärnan" samt med insamling och utdelning af missionssparbössor.

Hancheng.

I.

Vår utresa.

Först nu efter att ha varit här 1 månad är jag i tillfälle att sända missionens vänner något meddelande från oss.

Först ha vi då att tacka så innerligt för den kärlek, vi från missionens vänner rönte vid uppbrottet från Stockholm. Den stora, för Herrens och vårt verk i Kina intresserade skara, som hade infunnit sig vid båten för att önska oss lycka på resan, kunna vi när som helst se för våra ögon. De hjärtliga handtryckningarna, omfamningarna och viftningarna värma oss ännu. Och sången, då båten gled ut, var för oss en verklig och kanske behöflig lyftning. De sista sköna och bärande ord, vi uppfångade, voro:

"Han nådigt mig bevarar och skyddar mig från fall,
Mig dag och natt försvarar, välsignar ock mitt kall ..."

Så gled vår ångbåt lugnt och stilla fram öfver Bottniska hafvet och in i den finska, sköna skärgården. Det var en mycket härlig färd ända fram till Petersburg; men det var dock, som om afskedet satt oss ur stånd att fullt njuta däraf.

I P. uppehöllo vi oss ett dygn och ordnade oss där för järnvägsresan med tillhjälp af den välvillige ingeniör Ramqvist, som vår vän, ing. M., bedt vara oss till mötes. Från P. medföra vi särskildt intrycket af den vördnad, som ägnades Kristus- och helgonbilder, samt den hälsning, vänd mot kyrkorna, som hvarje rättrogen vördsamt utförde, då han för första gången på dagen passerade någon af dem.

Ack! vördnaden för Herren och heliga ting, hvart tar den vägen i vårt kära Sverige?

Med nöd fingo vi plats på tåget från P. den 1:sta okt., ty det var öfverfullt af passagerare. Det var trångt och obehagligt, rökuppfylldt och kvalmigt ända till Viotka. De nästföljande 2 dag. till Cheliabinsk hade vi det trefligare än eljest under hela tågresan. I Cheliabinsk fingo vi sitta och vänta på tåg från kl. 11 e. m. till 11 f. m. påfölj. dag. Väntsalen var proppfull af människor, och många misstänkta typer ströfvade omkr., så att vi vågade ej ens ett ögonblick lämna våra saker ur sikte. Under de därpå följande 4 à 5 dygnen till Irkutsk fingo vi dela kupé med en rysk herre. Min hustru både grät och skrattade, då hon fann, i hvilken situation hon var, men intet kunde göras däråt. Vi funnó snart, att andra voro i samma läge, och platserna kunde ej utbytas på *denna* sträcka. Jag kan ännu se för mig, hur öfvergifven en rysk, treflig dam såg ut, där hon satt med sina saker på den öfre "hyllan" i en kupé, efter att ha fått veta, att hon måste dela rum med en okänd herre och ett d:o gift par.

I Irkutsk fingo vi åter sitta i väntsalen från kl. 5 e. m. till 2,30 påfölj. dag,* noga vaktande våra saker för misstänkta individer och med barnen växelvis sofvande på våra knän. Ända tills vi nådde den japanska järnvägen i Mandschuriet, hade vi från Irkutsk att färdas i en stor öppen rökkupé med undantag af *en* natt, som min hustru med barnen fick tillbringa i en damkupé.

Att vi under sådana förhållanden ej funno resan vidare treflig eller hvilsam, förstås lätt. Vi ha dock all anledning att tacka Herren, som bevarade vår lilla flicka från att taga någon skada af rökningen i de tätt — med 3-dubbla dörrar — tillyckta vagnarna, och att våra egna krafter räckte till. Att tillgodose "babys" mångahanda behof var ett ständigt arbete, och våra 12 besvärliga tågombyten gåfvo mig mycket bekymmer. Vid ett par af dessa ombyten, då tågen inkommo försenade, blef det mig t. o. m. omöjligt att få alla våra saker öfverförda till det nya tåget, innan det afgick, och jag hade att välja mellan att stanna och taga vara på sakerna eller följa familjen. Hade jag varit kines, hade jag gjort det första, men som så ej var fallet, valde jag det senare. Sålunda blefvo ej mindre än 6 kolly kvar på de ryska tågen. Allt telegraferande och skrifvande därom har hittills varit resultatlöst, och är hoppet om återfåendet nu ute. Sådant kännes ju ledsamt, då de förlorade sakernas värde uppgår till omkr. 250 kronor.

Det skulle emellertid icke blifva vår enda förlust. Framkomna till Yuncheng funno vi, att af de saker, som vi på våren sjöledes utsändt till Kina, och som nu väntade oss där, 2 koffertar blifvit öppnade och våra värdefullaste saker stulna. Alla våra vinterplagg utom trikåvaror, flera paket med små presenter till kineserna och 48 par glasögon voro borta. Åter en förlust på öfver 200 kronor!

Framkomna hit till Hancheng funno vi ock, att tjufvar varit uppe på vinden, där våra här kvarlämnade saker stodo, och stulit allt, hvad vi lämnat kvar af kinesiska kläder, så när som några mig tillhöriga sommarplagg. Att stöld förekommit, hade portvaktarne reda på, ty de hade vaknat, men, rädda som de voro, hade de blott varsamt drifvit bort tjufvarna.

Vi hafva alltså satts i tillfälle att pröfva, huru det lyckas oss att "med fröjd taga våra små ägodelars sköfling". Vi klaga ej utan söka "tacka Gud i allt".

Vårt mottagande här var emellertid ofantligt kärt. En stor skara vänner stod mer än halfva dagen vid flodstranden $1^1/_4$ mil söder om staden och väntade på att få hälsa oss välkomna. Flere mottogo oss med tårar, så att vi tackade Gud och "fattade mod".

Den politiska ställningen här är långt ifrån lugn. Det är därför skönt att få ta sin tillflykt under Herrens vingars skugga.

* Olyckligtvis kommo våra syskon att resa med ett militärtåg. Detta förklarar en stor del af de svårigheter, de blefvo utsatta för. Red.

Våra önskningar till den syster, som för första gången skall utgå till det aflägsna hednalandet i fjärran östern, och till de öfriga tre syskonen, som hafva varit därute förut och nu återvända dit, kunna sammanfattas i dessa ord: "Abraham *trodde Gud*, och det vardt räknadt honom till rättfärdighet, och han vardt kallad *Guds vän*." Om I, syskon *i Gud* hafven och sen eder *vän*, som är trofast i alla skiften, som har all makt i sina händer, och som är när eder alla dagar, så länge det behagar honom att låta eder stå därute såsom de höga representanterna för honom själf, Konungen öfver alla konungar, då tror jag, att I verkligen alltid skolen vara skodda om fötterna med beredvillighet att förkunna fridens evangelium, sanning och frälsning, och att detta skall gifva kraft åt edert vittnesbörd. Och om I hafven eder blick riktad uppåt, om I vänten, att Konungen skall återkomma, skall det gå eder som vår fader Abraham, om hvilken Herren Jesus säger: "Han fröjdade sig, att han skulle se min dag. Han såg den och vardt glad." Fröjd i Herren vare eder starkhet! Om denna glädje får bo i edra hjärtan, kunna vi vara vissa om att alla s. k. svårigheter, större eller mindre, verkliga eller inbillade, icke skola hindra eder i edert lopp och eder gärning, utan att I skolen bäras och styrkas, att I skolen löpa och icke varda trötta. Då skall edert lif blifva rikt på nåd och fullt af Herrens välsignelse för samtid och eftervärld ända till evig tid.

Så följde den högtidliga missionärsinvigningen, då fröken *Svea Wibell* under bön, ledd af missionär E. Folke, och handpåläggning af bröderna i kommittén afskildes för missionskallet. Till den utgående systern lämnades äfven af kommittéledamöterna dyrbara minnesord. Så afslutades förmiddagens alltigenom uppbyggliga möte med sången: "Hör väktarropet går" (347 i Uppåt), sjungen af missionär O. Beinhoff, samt af psalmversen: "Herre, signe du och råde", sjungen gemensamt.

Fröken *Svea Wibell* föddes år 1886 i Jockmock. Intogs vid 17 års ålder i seminariet i Murjek och tjänstgjorde som småskollärarinna i Lappland åren 1906—1911. Kom till frid med Gud år 1904 och erhöll fem år senare sin kallelse till missionsfältet. Fröken Wibell, som utgår till Kina såsom L. M. F:s representant, genomgick förliden vinter en kurs i Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg och vistades sedan från våren och till midten af december på Miss Soltaus missionshem i London.

Svea Wibell.

Gemensam middag intogs å Hushållsskolan, 19 V. Trädgårdsgatan. Efter densamma ställdes till de utresande syskonen några hjärtliga minnesord af fröken *Anna Roos*. Några uppmuntrande meddelanden från fältet lämnades äfven, och så afslutades samvaron med bönemöte.

Kl. 6 fortsattes det offentliga mötet i Betesdakyrkan. Missionär *E. Folke* var på grund af förkylning hindrad att närvara. I hans ställe talade missionär *O. Beinhoff*. Vi hoppas i något kommande nummer få införa detta föredrag.

Af fru *Anna Hahne*, som nu för tredje gången utreser till missionsfältet, lämnades som minnesord följande bibelspråk: "Herrens, vår Guds, ljuflighet komme öfver oss! Må du främja för oss våra händers verk! Må vi få jubla öfver din seger och i vår Guds namn resa upp baneret." Bad att till missionsvännerna få uttala ett innerligt tack för all bevisad kärlek samt att alltfort få vara innesluten i deras förböner, att segrar därute i Kina måtte vinnas för Herren.

Fröken *Maria Björklund*, som för andra gången utgår till Kina, lämnade som minnesord: "Herren är min Herde. Mig skall intet fattas." Ville gärna få uttala dessa ord såsom ett vittnesbörd ur den egna erfarenheten. "Jag kommer så väl ihåg", yttrade vår syster, "hur det var, när vi år 1911 helt hastigt fingo lämna vår station och fly till kusten samt på vägen råkade ut för röfvare. Jag kände det då, som skulle jag aldrig kunna fara samma väg tillbaka. Men så dröjde det icke länge, förrän Herren talade till mig och sade, att *han* var *min Herde*, och då försvann känslan af förskräckelse, och när jag nu tänker på att fara samma väg tillbaka, tycker jag, att det gör mig ingenting.

Det är så många, som undra, hvarför vi gå ut. Det är därför att *Herren kallar*, att vår *Konung bjuder* oss gå. Då *måste* vi följa. Men detta "måste" innebär intet tvång utan glädje. Herren är vår Herde, och oss skall intet fattas.

Fröken *Svea Wibell*, som nu för första gången skulle gå ut, bad att få lämna dessa minnesord: "Hafven tro på Gud!" "När Gud", så föllo sig orden, "första gången kallade mig till Kina, mottog jag icke kallelsen med glädje, ty jag såg på min egen svaghet och oduglighet. Men nu känner jag det som en stor nåd, att Herren vill använda mig, att jag får gå ut till Kina med frälsningens budskap. Det ordet: "Hafven tro på Gud!" har ofta kommit för mig. Det liksom säger mig, att han, som kallat mig, också skall svara för följderna. Och finnes här någon ung, som känner sig kallad af Gud att utgå till missionsfältet, så se icke på dig själf utan på Jesus, som kallat dig! Han vill gå med dig. Haf tro på Gud!"

Missionär *Axel Hahne* bad att till missionsvännerna få uttala ett *tack* för all välvilja, som synts och gifvit sig uttryck på många sätt, och äfven ett tack för den välvilja, som hade tagit sig uttryck i *förbön*, och som hade det mesta värdet.

Utrymmet medgifver oss icke nu att göra ett utdrag ur själfva föredraget, hvari talades om vikten af att skilja mellan det gudomliga och mänskliga

Redan ha vi deltagit i 4 stormöten i Hancheng, Hoiang och på utstationerna; men därtill vill jag återkomma i ett annat bref.

Med varm och vördsam hälsning från min hustru och mig.

I Herren
Rob. Bergling.

Öfverblick öfver verksamheten i Tungchowfu distrikt under det senaste halfåret.

Med undantag för Tungkwan, som sedan dess förstöring under kriget icke hunnit återställas, har verksamheten fortgått på alla stationerna. Den infödda personalen har bestått af 12 evangelister, 1 kolportör samt 4 bibelkvinnor jämte skollärare.

Undertecknad återkom till distriktet den 19 juni, M. Linder i början af sept., Olga och Nils Svenson i slutet af oktober. A. Rosenius har äfven under omkr. $1^1/_2$ månads tid verkat i distriktet.

I Tungchowfu och Pucheng har mycken uppmuntran gifvits oss, då vi fått se kapellen vid söndagsmötena väl fyllda. I Pucheng finnas flera studerande, som vistats utrikes, och genom dem har kunskap om utlandet spridts. Därigenom har en stor del af den antipati för allt utländskt och utländingarna, som annars utmärkt detta distrikts befolkning, borttagits. Bland besökarne, såväl vid de offentliga mötena, som i samtalsrummet, ha också varit icke få medlemmar från ämbetsmannakåren; för öfrigt ha lärare och studerande flitigt besökt oss.

I den troende lärarinnan vid statens flickskola ha vi fått en oväntad, värdefull hjälp. Vid sista söndagens möte närvoro mer än 200 män och omkring 40 kvinnor, elever från statens flickskola icke medräknade. Att få missionär stationerad i denna stad för att tillvarataga detta stora intresse blir för oss ett alltmer kännbart behof.

Under sommaren hölls på hufvudstationen dagligen 1 timmas *bibelkurs* med evangelisterna och ett par unga bröder i syfte att hjälpa dem i evangelii verk.

Bibelkurs har dessutom hållits en vecka i Pucheng med 15 deltagare. I Tungchowfu har dopklass hållits under 10 dagar med 5 katekumener. För kvinnor (i synnerhet bibelkvinnor) har en bibelkurs hållits i Tungchowfu under 8 dagar med 13 deltagare. Två bibelkvinnor ha sedermera hållit bibelklasser i Huachow under 10 dagar med 6 deltagare samt i Hsiao under 10 dagar med omkring 10 deltagare.

Bybesök ha gjorts af 2 bibelkvinnor under 12 dagar i Tungkwan, Uen Hsiang (Honan) och San Ho Kou. På det senare stället gafs mycken uppmuntran, i det tvänne familjer borttogo sina afgudar. Hela byn Ma tsuen har genom en fattig församlingsmedlems gudfruktiga vandel blifvit så påverkad, att folket nu allmänt förklarade sig högakta kristendomen. De ha i år helt och hållet afhållit sig från att gifva teaterföreställningar, såsom annars varit brukligt till stor del till afgudarnas ära.

Vid höstmötet (d. 2—3 nov.) som var väl besökt och af Gud välsignadt, döptes 4 män och 1 kvinna. Ett par unga evangelister upptände genom sina varma föredrag missionssinnet. Med hänförelse ingingo en mängd män, kvinnor och gossar i den "vittnesbördsförening", som bildades.

Gosskolan har sedan den 24 okt. pågått med 12 elever.

Opieasyl har hållits öppen och mottagit 6 patienter.

Sjukbehandling, mest kirurgisk, har gifvits åt 227 män och 50 kvinnor under tiden september och november.

Gatukapell är i Tungchowfu under inredning.

Vid tanken på det särdeles gynnsamma tidsläget ha vi känt oss kallade att hufvudsakligen insätta våra krafter i ett lifligt evangeliskt arbete utåt. Evangelister och bibelkvinnor såväl som flera icke i direkt arbete anställda troende ha med värme gripit verket an och känna stor glädje öfver de vunna resultaten. Sålunda ha från våra fem centra, delvis genom kolportörens arbete under sensommaren och hösten spridts 36,535 böcker och traktater. Häraf ha 9,335 (mest bibeldelar) sålts och 27,200 utdelats gratis.

Predikan på gator, torg och marknadsplatser har utförts med stort nit af flera bland våra unga bröder, som därvid ofta fått hjälp af andra troende. Jesusnamnet upphöjes och börjar bli välbekant och aktadt bland menige man. De s. k. bättre hålla sig dock ännu oftast på afstånd.

Vi tacka Gud för en lycklig arbetstid alltsedan vår återkomst. Utsikterna äro ljusare än någonsin. Gifve blott Herren oss förökade andliga och kroppsliga krafter!

Tungchowfu den 9 dec. 1912.

L. H. Linder.

Brefafdelningen

Ur ett enskildt bref:

. . . I dag är det en så skön dag. Jag har fått en stunds stillhet. Kl. är 12 nu, och jag hoppas, att gästerna dröja ännu en stund att komma, så att jag får afsluta brefvet. Jag har bedt Gud därom. Här ha i dag redan varit ett tiotal patienter.

I lördags kom en man, som bor trettio li härifrån, för andra gången hit, bärande sin treårige son. Han har burit gossen i en korg och annat smått i en annan, så att det skulle väga jämt. Han har fått litet medicin, och vi ha lärt honom att bedja. Gossen var denna gång betydligt bättre. En annan gosse vid samma ålder, som bibelkvinnan och jag besökte för fjorton dagar sedan, var då hopkrympt, mållös och fullkomligt lam. I går sade

hans bror, att han nu kan både stå och skratta. Midt under predikan i går kom ett oxlass med kvinnor. Den ena efter den andra fördes in. Två unga kvinnor, den ena 20, den andra 19 år, voro så godt som lama. Den ena var alldeles mållös, den andra kunde endast tala helt otydligt. Tolf personer hade följt dem hit i tro, att de här skulle finna bot. Här gifvas rika tillfällen för uppenbarande af Guds kraft. O, att vi blott vore redo och brukbara! Herre, hjälp oss och gif oss mer tro!

Sedan jag sist skref, har det fallit snö, och folket har med ens blifvit lugnare. I går var kapellet fullt af folk, och Guds Ande var märkbart nära. Det var en sådan rolig dag, så olik min förra födelsedag, då vi för oroligheternas skull fingo uppbrottsorder. Nu var allt så fridfullt och skönt. På morgonen sjöngo gossarne för mig tre sånger; så fick jag kaffe på sängen och sedan sätta mig till ett dukadt och prydt frukostbord. Presenter fick jag ock. "Boken" gaf mig en målning med dessa ord textade: "Så förblifva nu tro, hopp och kärlek, men störst bland dem är kärleken." Jag fick också ett sydt språk med ordet "Immanuel", riktigt vackert i mina ögon.

Såväl torsdag som fredag och lördag hade jag besök af genomresande missionärer, bl. a. af våra efterlängtade syskon, fru Berg och H. Tjäder. Syskonen Berglings har jag också haft glädjen att se en dag. Så komma de åter, som väl är, våra syskon, den ena efter den andra.

Chén har gått till en marknad i dag. Kvinnorna Cheng och Su ha också gått till en by.

Nu hålles räfst med opierökarne, som under oroligheterna vågat visa sig i sin gamla dräkt. Jag innesluter en liten kinesisk skrifvelse, hufvudsumman af en fem fots lång proklamation, som i dag pryder väggarna på flera platser här i staden. Fotbindningen är också strängt förbjuden, men folket är styfsint och ohörsamt. Dock hafva flera åtlydt öfverhetens befallning och visa tecken till bättring.

Tänk, att engelske konsuln ännu vägrar pass åt de engelska missionärerna! De som reste förbi här, hade inga fått. Måtte Herren bevara dem alla och föra dem lyckligt till deras arbetsplatser! Flera af dem voro nya arbetare.

Förliden vecka voro bibelkvinnan In-ta-sao och jag på besök hos en viss fru Song, som mycket längtade efter oss och tillhörde "sökarna". I fredags dog hon. Många af dem, som vi kommit i närmare beröring med, ha dött, innan de kommit in i församlingen. Det är ju dock en tröst att veta, det de hört om allas vår Frälsare. "Klarögats" gamla mor dog mycket lycklig helt nyligen. Hon var gammal, okunnig, döf och skröplig på många sätt; likväl fick hon i sista stunden afgifva ett skönt vittnesbörd om Jesus, som hon tyckte sig se komma för att hämta henne.

"Frid öfver Guds Israel!" Tillgifna

Maria.

En märklig proklamation.

Den i fröken Maria Petterssons bref omtalade af den kinesiska regeringen utfärdade proklamationen har i öfversättning följande lydelse:

Vederbörande tjänstemän förständigas härmed att vidtaga nödiga mått och steg för utrotande af opium enligt följande bestämmelser:

1. Folket indelas i grupper med tio familjer i hvarje grupp, och en noggrann förteckning upprättas på de opierökare, som finnas i hvarje grupp. Denna förteckning skall öfverlämnas till vederbörande tjänsteman.

2. Yngre personer, som röka opium, skola upphöra med bruket inom en månad efter delgifvandet af förbudet; medelålders inom två månader, och de, som lida af någon särskild sjukdom, inom tre månader. De som ej åtlyda, straffas med fängelse eller böter, uppgående till $ 300.

3. De som odlat opium måste rycka upp plantorna inom en månad. Uraktlåtes detta, indrages jorden till staten, och de skyldiga straffas.

4. De som drifva handel med opium, måste upphöra därmed inom en månad. Uraktlåta de detta, konfiskeras deras egendom, och komma tvångsmedel att användas för att få dem att upphöra med sin handel.

5. I arrende och hyreskontrakt skall den bestämmelsen tydligt ingå, att ingen handel med opium får förekomma. Underlåtes detta, bestraffas det med egendomens indragande till staten.

6. Underlåter någon att afgifva rapporter, eller afgifvas falska sådana, pålägges samma straff, som om personen i fråga själf rökt eller odlat opium.

7. Hvar helst någon ämbetsman underlåter att göra sin plikt i berörda hänsende, straffas han med förlust af värdighet och ämbete.

8. Hvarje angifvelse af brottsligt förfarande belönas med fjärdedelen af det gods, som vid tillfället ifråga konfiskeras.

Familjenotis.

Den 13 dec. skänkte Herren makarna *Linder* i Tungchowfu en präktig liten *gosse*.

Må Herrens rika välsignelse hvila öfver såväl den lille som hans kära föräldrar!

Redovisning.

Gåfvor till Hemmen gemensamt för julen 1912.

Kr. 20 fr. A. o. H. D., Sthlm; Kr. 25 fr. A. o. L. S., Sthlm; Frukt o. julgodter fr. M. Ö., Sthlm; Karameller fr. M. B., Sthlm; Julgranskonfekt fr. K. o. B. F., Sthlm; Julgodter o. äpplen fr. F. M., Glemmingebro; En låda norrländskt tunnbröd fr. P. J., Vänfall, Spöland; 2 tårtor fr. A. B., Sthlm; 1 låda div. leksaker fr. M. R., Malmö.

Redovisning

för till Missionshemmet influtna gåfvor under nov.—dec. 1912.

Korkmatta till ett rum af syföreningsmedlemmar, Sthlm; Fr. försäljningen d. 3 dec. 2 brickdukar, 1 kudde, 1 sängtäcke, 1 lampskärm, 1 sängmatta, 1 handmåladt bibelspråk, 1 staffli, 1 grädd-kanna, 1 bonad (sydd), 1 spjällband samt div. smådukar, underlägg för tvättställ m. m.; 2 st. hinkar fr. K. N., Säfsjö; 2 längder trasmattor fr. M. K., Norrköping; Potatis fr. frk. C, Råstad; 1 ost fr. vänner i Björkeryd gm A. K., Björkeryd, 1 julskinka fr. I. v. H., Sthlm; 1 d:o fr. A. P. J., Sthlm; 1 renstek fr. S. J., Umeå; Rotsaker och potatis fr. L. H., Sthlm; Kr. 10 fr. H. J., Ödeshög; Kr. 10 fr. S. N., Skellefteå; Kr. 5 fr. F. P., Björklinge.

Redovisning.

Gåfvor till Barnens Hem under okt.—dec. 1912.

Kr. 5 till lingon fr. S. M, Skellefteå; Kr. 5 fr. fru B., Göteborg (lilla Dagmars och Elsas sparpengar); 14 st. haklappar fr. A. H., Dufbo; 2 st. hinkar, 2 emalj. formar, 1 emalj. litermått, 2 stålvispar, 1 rifjärn, 1 emalj. kaffepanna fr. K. N., Säfsjö; Trädgårdssnäckor fr. H. L., Sthlm; 2 st. ostar fr. vänner i Björkeryd gm A. K.; 1 duk fr. Ch. H., Landskrona; 3 st. sopborstfodral gm Ch. H., Landskrona; 1 bordlöpare fr. H. L., Sthlm; Diverse ungdomslitteratur fr. L. E., Sthlm; Inbindning af flera årgångar »Korn åt små fåglar» jämte andra böcker af A. S., Ullevi; 1 skinka fr. I. v. H., Sthlm; 1 duk fr. fru P., Göteborg; 1 grötkokare fr. K. N., Säfsjö; 1 ostkaka fr. A. K., Björkeryd; Rotsaker och potatis fr. L. H., Sthlm; Potatis fr. frk. C., Råstad.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under Dec. månad 1912.

N:o		Kr. Ö.
1305.	E. G., Skärfsta, Sollefteå	1: 87
1307.	J. S., Södertelje, till M. Ringbergs underhåll	50: —
1310.	J. E., Ingarud, Mariestad, »Ett tackoffer från min hemgångna maka»	100: —
1311.	I. F., Sthlm	500: —
1312.	E. & M. T., Tranås, öfverskott å likvid för H. S. Ö.	1: 87
1313.	A. M., Kimstad, »Ett strå till stacken»	4: 75
1314.	n. t. n. 2 Kor. 9: 8	30: —
1315.	Lerbergets mfg gm P. O., Lerberget, Höganäs	15: —
1316.	E. P—n gm d:o	5: —
1317.	I stället för julklapp åt I. A. från K. B.	3: —
1318.	Från Säby arbetsförening gm E. O., Tranås	45: —
1319.	Onämnd, Uppsala, gm J. J.	10: —
1320.	Ur Stadsmissionens Barnhems sparbössa gm O. E.	10: 70
1321.	A. K., Sundbyberg	5: —
1322.	Ch. H., Landskrona, öfverskott å likvid för H. S. Ö.	1: 63
1323.	B. R., Kalmar	—: 80
1325.	Behållning från syföreningsförsäljningen	2,030: 11
1326.	Från en arbetsförening gm A. G., Kristianstad	10: —
1327.	Från Vesta och Hjortsberga syförening gm V. L., Hjortsberga	25: 50
1328.	Onämnd $^{26}/_{11}$ gm A. H.	10: —
1329.	K. N., Kumla	5: —
	Transport	2,865: 23

		Kr. Ö.
	Transport	2,865: 23
1330.	Kollekt i Sörby gm R. P., Sörby, Edsberg	5: 14
1331.	Kollekt i Lindesberg gm C. J., Håga, Lindesberg	6: 74
1332.	J, Håga, Lindesberg	20: —
1333.	G. L., Ekeby-hammar, Fellingsbro	15: —
1334.	Huskvarna Kristliga Ungdomsförening gm S. M., Huskvarna	50: —
1335.	»Direkt från Gud» gm K. E. B., Göteborg	53: —
1336.	O. T., Kristiania	2: 60
1337.	Testamentsmedel efter aflidna E. P. C. W. gm S. S., Linköping	1,410: 79
1339.	Ulriksdals Ungdomsförening, Resebidrag gm D. K., Tjunnaryd	30: —
1340.	Kollekt i Markaryds kyrka gm J. P. F. Markaryd	29: —
1341.	»Blanka pengar», 2 Kor. 9: 8, gm d:o	6: 60
1342.	Fråu Skärstad N. mfg gm L. P. G., Siringe	30: —
1343.	Åkers mfg, Joh. 17: 24, gm K. A., Åker	50: —
1344.	Från Kronobäcks folkskola gm M. G., Mönsterås	3: 74
1345.	A. L., Helsingborg, fyllnad till kollekten	20: —
1346.	»Onämnd» gm P., Björklinge	4: —
1347.	H. och A. L—k till missionärers utsändande	150: —
1349.	P., Björklinge, till julgran och ljus i granen vid missionshemmet	5: —
1350.	L. R., Filipstad, Rabatt å H. S. Ö.	—: 94
1351.	E. B., Flisby, d:o d:o	2: 19
1352.	Mölnlycke missionsvänner gm H. Z., Mölnlycke	10: —
1353.	Kollekt i Helsingborgs missionshus gm E. F.	204: 16
1354.	D:o i Malmö d:o gm d:o	43: 12
1355.	»Onämnd», Malmö	50: —
1356.	»Onämnd», Nässjö, gm T.	10: —
1357.	Kollekt i Flisby $^{8}/_{12}$ gm E. F.	30: 17
1361.	K. F. U. M:s Missionskrets, Göteborg, till And. Ericssons underhåll	100: —
1362.	Onämnd. 1 Kor. 15: 58	100: —
1363.	Från Valleberga syförening gm F. S. och F. M., Glemmingebro	50: —
1364.	K. B., Tranås, Försålda äpplen från ett missionsträd	15: —
1366.	J. G. A. gm N. H., Hörle	10: —
1367.	N. H., Hörle	26: —
1368.	Offer	5: —
1369.	S. v. H., Arvika	3: —
1370.	Vallstena syförening gm A. B., Källunge	10: —
1371.	Missionsvänner i Källunge & Vallstena gm d:o	15: —
1372.	Ur J:s sparbössa gm Ch. A., Vadstena	4: —
1373.	H. H:s d:o, Väversunda, gm d:o	5: 55
1377.	M. K., Norrköping, Rabatt å H. S. Ö.	2: 81
1378.	Kollekt i Missionshuset i Vadstena gm Ch. A., Vadstena	7: 25
1379.	D:o i Kyrkl. Ungdomsföreningen d:o gm d:o	8: —
1380.	D:o i Betania d:o gm d:o	17: 50
1381.	»Minne af min hustru», Rydsnäs	25: —
1382.	A. A., Betlehem, Kristinehamn, ur B. K:s sparbössa	9: 75
1383.	D:o d:o, Rabatt å H. S. Ö.	3: 06
1384.	L. E., Sthlm	10: —
1386.	»S. L», Julgåfva	100: —
1388.	W. G., Tibro	15: —
1389.	E. L., Nässundet, »Ett tacksamhetsoffer»	42: 25
1390.	D:o Rabatt å H. S. Ö.	2: —
	Transport	5,693: 59

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	5,693: 59	
1391.	A. D., Kristdala, »En liten julgåfva»	10: —	
1392.	E. S., Linderås, Rabatt å H. S. Ö.	4: 37	
1393.	J. H., Sandsjö, d:o d:o	6: 38	
1394.	A. E., Wad, Wadsborg, gm E. S. E.	5: —	
1395.	E. S. E., Wad, Wadsborg, »Herrens tionde»	100: —	
1396.	L. B., Västervik	50: —	
1398.	Auktionsmedel gm S. J., Eksjö	180: 05	
1401.	G. S., Lidköping	9: 37	
1402.	M. S., Mora	78: 55	
1403.	Från K. F. U. M:s Missionskrets, Göteborg, till Andrew Ericssons underhåll gm I. W.	80: —	
1404.	Jönköpings Kristl. Ungdomsförbund, till Hugo Linders underh. gm K. R.	1,200: —	
1406.	A. H., Köping, Rabatt å H. S. Ö.	9: 55	
1409.	Ps. 103: 13	500: —	
1410.	M. N., Rabatt å H. S. Ö.	9: 63	
1411.	K. S., Norrköping, d:o d:o	16: 25	
1412.	Ur Bönekretsens sparbössa gm K. S., Norrköping	22: 75	
1413.	M. P., Ånge	5: —	
1414.	Skeldersvikens syförening gm A. L., Enarp, Skeldersviken	20: —	
1415.	Från Kinamissionskretsen, Göteborg, till Emy Ohrlanders underh. gm I. F.	225: —	
1416.	J. A., Norrköping, Julhälsning	50: —	
1417.	J. N., Umeå, Rabatt å H. S. Ö.	3: —	
1420.	G. P., Spigården gm H. I., Älgarås	30: —	
1421.	»Från Rya» till Emma Anderssons underhåll gm C. C., Rya, Lindesberg	25: —	
1422.	Edsbergs syförening gm G. W.	25: —	
1423.	A. P., Madängsholm	20: —	
1424.	Öhrvikens Kristliga Ungdomsförening gm J. G, Öhrviken, Kallholmen	20: —	
1425.	S. L., Ystad, Rabatt å H. S. Ö.	3: —	
1426.	»Ur Marias sparbössa» gm d:o	20: —	
1427.	C. N. H., Viken	5: —	
1429.	»Från missionsvänner i Edsele», gm J. H., Näs, Edsele	46: 50	
1430.	Från Styrestads mfg, Norrköping, gm T. A., Styrestad	100: —	
1431.	Sparbössemedel från Kjestad gm M. J., Gössäter	100: —	
1432.	M. L. gm A. M. O, Huskvarna	10: —	
1433.	N. N. L. gm d:o	4: —	
1434.	A. J. gm d:o	—: 50	
1435.	N. O., Huskvarna	5: 06	
1436.	I. L. gm S. N., Skellefteå	2: —	
1437.	J. F., Kåge, gm H. S.	5: —	
1438.	3:dje och 4:de kl. i Kåge folkskola gm d:o	1: 60	
1440.	A. K., Hvetlanda	4: 69	
1444.	Daggryningen i K. M. A. till Ester Bergs underh. ett halft år i språkskola	450: —	
1445.	Fr. Alfvesta mfg gm R. N., Alfvesta	25: —	
1446.	Insamladt i Klöfverdala missionshus gm J. L., Ruskilsby, Ödeshög	22: —	
1447.	Sv. Lärarnes Missionsförening till D. Landins underhåll, gm K. H., Kärnlund, Göteborg	300: —	
1449.	K., Bärby, Simtuna	5: —	
1450.	Bärby mfg d:o gm A.	3: —	
1451.	Missionsvänner i Altuna gm W.	5: —	
1452.	A. H., Simtuna	10: —	9,525: 84

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
1306.	Barnens Hems byggnadsfond, »enl. S. S. önskan» från sterbhuset	100: —	
1308.	J. S., Södertelje, till Aug. Bergs gatukapell	15: —	
	Transport	115: —	9,525: 84
	Transport	115: —	9,525: 84
1309.	Från några vänner i Herren till bibelkv. Ma gm H. S.	100: —	
1324.	Ur sparbössan från Syföreningen N:o 2 till Barnens hem	20: 50	
1338.	Vänner i Malmö till ev. Lin Huai-fohs underhåll 1913, gm E. T., Malmö	50: —	
1348.	Från H. och A. L—k till gatukapellet i Yuncheng	50: —	
1358.	E. V., Helsingborg, sparbössemedel till sommarhemmet i Kina	8: 15	
1359.	A. B., Sthlm, till Barnens hems byggnadsfond	50: —	
1360.	P. E. W., Sthlm, till Chang Hsish-hais underhåll	20: —	
1365.	Hörle K. U. F. till missionär Linder, att anv. efter godtfinnande gm U. H., Hörle	10: —	
1374.	Från systrarna K. till traktatspridning i Kina	16: —	
1375.	»Den 7:de dec.» till det nya kapellet i Kina gm S. S.	200: —	
1376.	M. K., Norrköping, till ev. Chiao:s i Sinan underhåll	70: —	
1385.	O. Å, Askeby, från skolbarnen i Värna till kinabarns skolgång gm M. E. L.	10: —	
1387.	L. E., Sthlm, till gatukapell i Yuncheng	3: 50	
1397.	Margareta, Ulla, Brita och Irma till Paotsai:s underhåll	35: —	
1399.	S. J., Örebro, till gatukapell i Yuncheng	50: —	
1400.	D:o till Barnens hems byggnadsfond	200: —	
1405.	Jönköpings Kristliga Ungdomsförb. till bibelkv. på I. Andersons station gm K. R.	150: —	
1407.	E. & M. T., Tranås, till bibel- och traktatspridning	25: —	
1408.	Ps. 103: 13 till Barnens hem	500: —	
1418.	Onämnd till gatukapell i Yuncheng, gm I. F., Göteborg	50: —	
1419.	A. E. till gatukapellverksamheten i Ishih, Ps. 100	5: —	
1428.	E. U., Sthlm till ev. Chi Ming-ko:s underhåll	50: —	
1439.	Försåldt broderi till gatukapell i Yuncheng	20: —	
1441.	Betlehemskyrkans barnmissionsförening till fyra gossars underh. i Kina för 1912 gm L. H., Sthlm	200: —	
1442.	Daggryningen i K. M. A. till Ishih flickskola	500: —	
1443.	D:o till Honanfu d:o	500: —	
1448.	H. T., Linköping till Fuh-sins underhåll	15: —	3,023: 15
	Summa under dec. månad kr.		12,548: 99
	Under jan.—nov. månader »		82,429: 79
	Under jan.—dec. månader »		94,978: 78

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och Jesus sade till dem: Icke har väl eder något fattats? Och de svarade: Intet.

Utresande missionärer.

Till Kina via Sibirien afresa troligen d. 23 jan. missionär och fru *A. Hahne* samt fröknarna *Maria Björklund* och *Svea Wibell.*

Förvisso vilja missionens vänner i förbön följa dessa syskon. Må de få erfara, att de äro "främlingar i Herrens hägn", att han omsluter dem på alla sidor!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 3. Årg. 18. I FEBRUARI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Söka Jesus och tillbedja honom, II. — Åter en väckelsetid i Kina, II. — Barnens hem. — Brefafdelningen. — Mr D. E. Hoste. — Fångvårdsväsendet i Kina. — Den andra bocken. — För S. M. K:s förebedjande vänner. — Till Kina.

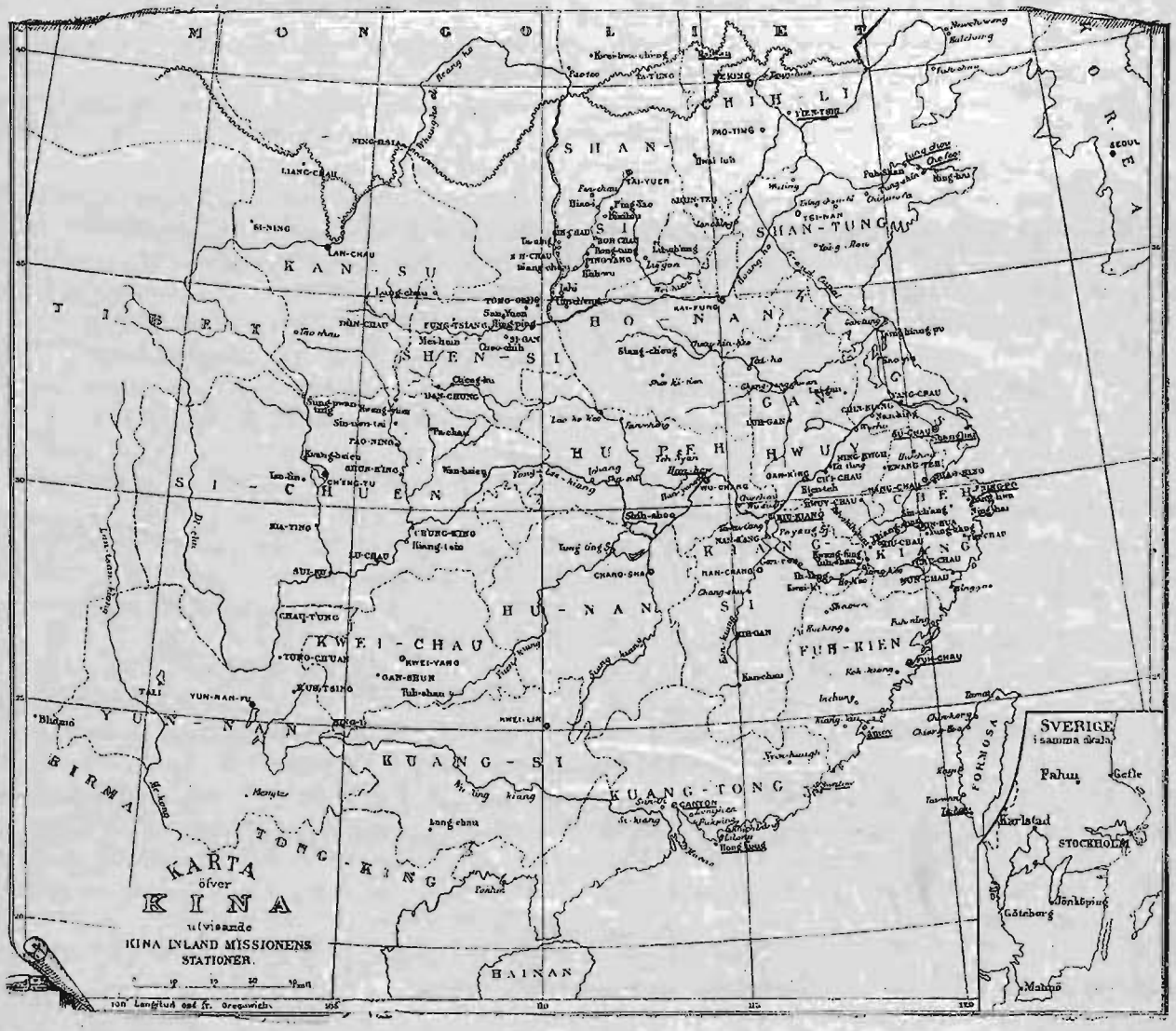

Söka Jesus och tillbedja honom.

II.

Matt. 2: 1—12.

Vi komma nu till den sista delen af denna text, och den synes mig vara den skönaste, ja, kärnan i det hela. Må vi dröja vid den, och må Herren själf få gifva oss något ur densamma!

Det heter om de vise männen: "När de sågo stjärnan, blefvo de mycket glada och gingo in i huset och sågo barnet med Maria, dess moder, och föllo ned och tillbådo det och öppnade sina förråd och framburo åt det skänker, guld, rökelse och myrra." "Modern med barnet." Barnet hvilade väl i moderns famn. Säkert var det sällan ur sin moders famn; Maria ville nog så litet som möjligt släppa detta underbara barn ifrån sig. Josef nämnes icke. Äfven om han var där, sågo de vise männen honom icke. De hade ögon blott för barnet, den nyfödde Konungen. De gåfvo icke heller akt på de yttre tingen i detta hus, där Josef och Maria nu bodde. De sågo icke de simpla kläderna eller rummets tarfliga möblering, deras uppmärksamhet var riktad blott på honom, som de kommit för att tillbedja. Hvilken tro och hvilken hängifvenhet visar icke detta! Vi veta huru det är, då vi äro tillsammans med någon mycket kär vän, vi ha ögon, öron, sinne blott för honom, hela vår uppmärksamhet är riktad blott på vännen. Ack, att Jesus blefve oss så kär, att vi vore blinda för allting annat!

Herren kan åt hvar och en, som går på hans uppenbarelses väg, gifva en sådan tro, som höjer sig öfver yttre omständigheter, och en kärlek, som ser endast honom, söker först Guds rike och hans rättfärdighet.

En *nyfödd* Konung! Icke kunde de af honom vänta sig några timliga fördelar, icke kunde de hoppas på en plats vid hans rådsbord. Nej, de sökte intet sådant. Så snart de sett och tillbedt Konungen, resa de åter till sitt land och äro så försvunna ur historien.

Det står om dem, att de *sågo barnet, tillbådo* det och *gåfvo det skänker*. Detta är den rätta ordningen — att *se*, att *tillbedja*, att *offra*. Om vi få en rätt syn på vår Konung i hans härlighet, så kunna vi icke annat än tillbedja; vi kunna icke se honom i hans väsens ljuflighet utan att öfvervinnas däraf och så gifva honom oss själfva och våra gåfvor. Komma vi såsom förlorade syndare och söka nåd, så få vi nåd och frälsning; stanna vi kvar inför honom, så uppenbarar han sig för oss mer och mer i sin fullhet af nåd, och då blir det *tillbedjan*.

Hvad är då tillbedjan? Det är *hyllning*, det är att betyga någon sin *vördnad*. Det var, hvad de vise männen gjorde. Sitt hjärtas varma hyllning, sig själfva, gåfvo de sålunda åt Jesus. Att känna Jesus såsom "den ljufligaste bland mång tusen", att i sitt hjärta erfara detta, att lofva och prisa honom därför, det är tillbedjan. Men det är också, praktiskt taget, att i vårt lif gifva honom platsen som Konung, ställa honom främst och öfver allting, att med vår vandel förhärliga honom.

Men hvarför söka förklara, hvad tillbedjan är? Enda sättet att rätt fatta det är att komma inför Jesus och se på honom. Då *lär* man tillbedjan. O, att hela mitt lif blefve en sådan tillbedjan, ett lif inför hans ögon, att jag såge upp till honom och tvingades af hans älsklighet, hans makt och visdom att tillbedja.

Och så framburo dessa vise män åt barnet sina *skänker*. De hade fört med sig guld, rökelse och myrra, hvilket allt de hemma i sitt land tillredt för att frambära åt Konungen. Säkert visste de icke då, under hvilka omständigheter de skulle finna denne Konung, att de icke skulle finna honom i konungens palats eller ens i någon af de förnämsta familjerna utan i en handtverkares hem. Gud hade med sin uppenbarelse och sin stjärna visat dem till judalandet för att sedan under vägen leda dem steg för steg. Så gifver Herren ofta sin uppenbarelse till oss på ett allmänt sätt, i ett begrepp, en rörelse eller en tanke, som han lägger ned i våra hjärtan att där så att säga utvecklas. Han visar oss så där i allmänna drag sin väg för att sedan, medan vi gå den, i detalj uppenbara sin vilja för oss.

Låt oss då följa den uppenbarelse, vi fått, och vi skola finna nya sanningar, nya detaljer vid hvarje steg af vår väg.

När de vise männen funno Konungen i detta fattiga hem, var det måhända för dem en frestelse att icke frambära de skänker, de hade med sig, utan att gå bort för att skaffa något, som bättre passade för familjen i dess torftiga omständigheter. Hvad skulle dessa med guld? Det hade varit bättre för dem att få silfver och koppar. Visst hade det för vanliga mänskliga begrepp varit bättre för dem att få lifsförnödenheter än rökelse och myrra. Men de vise männen kommo med hvad de hade, med det, som Gud hade ingifvit dem att frambära, och det var det allra bästa, de kunde hafva med sig, äfven om det från mänsklig synpunkt var opraktiskt. De kommo med sådant, som anstod en *konung*, med *konungsliga* gåfvor. Det behöfdes i detta fall *tro* och *uthållighet* i tron. Det behöfdes visshet om Guds ledning.

Vi måste särskildt lägga märke till, att när dessa vise män framburo sina skänker, var det icke barmhärtighetsgåfvor de kommo med. Det var icke medlidande, som hade framkallat dessa gåfvor, det var majestätet hos den Konung, som hvilade där så hjälplös i moderns famn. Det var tribut till en härskare, som gafs.

Kunna vi icke också säga, att allt, som gifves till missionen, också är en tribut, hemburen till konungars Konung? Det är icke en skärf af barmhärtighet, vi gifva missionens Herre, icke heller en slant af medlidande med hedningarna i deras nöd, ehuru denna nöd äfven bör framkalla medlidande. Det är ett uttryck för vår kärlek, men det är dessutom något ännu mycket högre. Han, som har all makt i himmel och på jord, som råder "öfver allt silfver och guld samt djuren på de tusentals bergen", täckes begära och taga emot gåfvor af *oss*. Han *behöfver* ingenting af oss men gör sig likväl beroende af oss och våra gåfvor. Det är detta, som är så stort och som gör missionsarbetet så härligt. Då tillkommer det äfven oss att bära fram dem i ödmjukhet, i tacksamhet och med tillbedjan. På samma gång vi gifva våra skärfvar, gifva vi då vårt hjärtas hyllning åt Konungen i hans majestät och makt, och detta äfven om vi icke i det yttre se hans makt uppenbarad. Som en konung sitter han likväl på härlighetens tron, och där tar han emot våra gåfvor. Det kan ligga nära till hands att söka på mänskligt sätt framkalla sådana gåfvor, men störst t. ex. är det, om Herren Jesus själf får komma och visa oss sin makt, sin kärlek och nåd och så *själf* framkalla denna tribut. Det är icke tillständigt, att Herrens tjänare å hans vägnar liksom gå och tigga barmhärtighetsgåfvor. Det är i stället tillbörligt, att Herrens tjänare säga: "Konungen täckes taga emot edra gåfvor. Han ser i välbehag till eder och vill nådigt taga emot, hvad I gifven honom." Så bör det vara. Hvilken härlig gudstjänst blir då icke gifvandet!

Må det då blifva så med hvar och en af oss, som bekänna Herren Jesu namn, att vi alltid äro under hans ögon, att vi lefva ansikte mot ansikte med honom, att vi se endast Jesus, och att hans ljufliga väsen så får intaga oss, att vi tvingas ned på våra knän icke blott för att ropa om syndernas förlåtelse, om nåd och barmhärtighet utan för att tacka och lofva, för att gifva honom våra hjärtan, vårt lif, våra gåfvor, ja, för att hylla honom såsom vår Konung! Det gifves ingenting så stort och härligt som att tillbedja, ty tillbedjan skall vara i evighet. Tänk, om vi här på jorden lärde något af denna himmelska sysselsättning! Gifve Herren det för sitt namns skull! Amen.

Åter en väckelsetid i Kina.

Af *J. Goforth.*

Ur The Missionary Review.

II.

Vi voro alla mycket bedröfvade öfver diakonen Liu Peng Liu. Han hade icke uppfört sig, såsom det anstod en kristen och ännu mindre en diakon. Stolt och sig själf nog hade han utöfvat ett allt utom hälsosamt inflytande. Det låg oss därför alla mycket om hjärtat, att Gud under dessa möten måtte få förändra honom. Efter mycket öfvertalande kom han med till det första förmiddagsmötet, och vi hoppades han skulle stanna äfven öfver det andra. Församlingens äldste och några af de andra kristna sökte öfvertala honom härtill, men han bara hånskrattade och gick så hem. Den äldste blef mycket nedslagen, men vi tröstade honom genom att med honom förena oss i bön för diakonen. Min hustru gick icke alls med till det andra mötet blott för att få tillfälle att ostördt bedja för den arme Liu. För min del bad jag ur djupet af mitt hjärta: "O, Herre, för honom till besinning genom att göra honom till den allra olyckligaste i hela detta distrikt!"

Till vår glädje fingo vi på torsdagsmorgonen se diakonen komma och se verkligen olycklig ut. Han skickade fram en anhållan att få göra en bekännelse. Redan detta visade, att Gud hade fått förödmjuka honom, ty dagen förut hade han sagt till en af bröderna, att han hellre ville dö än förnedra sig själf genom en offentlig bekännelse. Efter mitt föredrag gaf jag honom tillåtelse att tala. Mycket upprörd kom han fram, tog ett stycke krita och skref på svarta taflan: "Jag har brutit mitt förbund med Gud. Jag har planlagt ett mord men misslyckades. I alla händelser är jag lika skyldig, som om jag hade utfört det. Dessutom har jag begått äktenskapsbrott." Med ett hjärtskärande skri tillade han därpå: "Jag har på nytt korsfäst och bespottat Guds Son. O, bedjen för mig!"

Ögonblickligen reste vi oss alla och började bedja. Sedan brusto vi ut i lof till Gud för hans öfverväldigande nåd. Diakonen berättade efteråt, att han blifvit alldeles nedbruten under gårdagens morgonmöte, och att han känt sig outsägligt olycklig, men att djäfvulen riktigt släpat honom med sig ut, för att han inte skulle skämma ut sig själf genom att bekänna. Hemkommen till sig hade han icke erfarit någon lättnad, och under hela natten hade han icke sofvit en blund. Ja, han hade aldrig, sade han, sedan han blifvit född till världen, känt sig så olycklig.

Under hela fredagen kom den ene efter den andre fram af dem, som icke hade stått i rätt förhållande till Gud, för att på nytt helga sig åt ho-

nom. De hade, sade de, i det längsta försökt motstå Andens maningar men känt sig djupt olyckliga och till sist riktigt tvingats fram. Bland andra framträdde en diakon, Lui Wan Yun, som betraktats såsom en pelare i församlingen, en man, som allt sedan sin omvändelse gifvit tionde, och bekände, att han i sin matservering tillåtit handel med opium och delat förtjänsten med sina underordnade. Först hade han blifvit mycket missnöjd, när han funnit, att hans bokförare, kockar och uppassare börjat sälja opium på restaurangen, men så hade dessa sagt: "Du själf behöfver ju inte befatta dig med saken men skall få del i vinsten." Och så hade djäfvulen sagt: "Det är inte värdt att gå för bröstgänges till väga. Tänk, om alla dina tjänare lämna dig just nu under den brådaste tiden! Hvad skall du då taga dig till?" "Å andra sidan", berättade han, "var jag af den Helige Ande öfverbevisad om min synd och hvilket hinder denna skulle blifva för Kristi sak, men jag tystade ned hans röst". Redan för en månad sedan, tillade han, hade han gjort slut på opiehandeln, men hade känt, att han måste förstöra djäfvulens gärningar genom en öppen bekännelse. Själf var han mycket gripen, under det han talade, och hans ord gjorde på alla ett djupt intryck.

Dottern till den man, som några aftnar förut burit sig åt som en vansinnig, slagit sitt eget ansikte och benämnt sig med de allra fulaste namn, hade hela tiden legat i ständig bön för sin far, att han icke måtte få någon ro, förrän han kommit i rätt ställning till Gud. Denna afton hade hon den glädjen att se honom böjd samt höra honom bekänna fruktansvärda synder. Kvällen förut hade han ödmjukat sig för sin hustru och bekänt otrohet såsom make, och så hade friden återställts i hemmet.

Jag häpnar öfver det sorgliga tillståndet inom denna församling. O, att dessa förhållanden, som genom Andens påverkan kommit i ljuset, måtte få ödmjuka dem, som under de sista fem åren stått såsom ledare för denna församling! Tyvärr utgör icke denna ett enstaka undantag. Jag har inom olika kristna församlingar funnit alla de synder, som begås af hedningar, begångna af sådana, som bekänt sig såsom Jesu Kristi efterföljare, och ändå hafva icke missionärerna förödmjukat sig i stoftet inför sin Gud eller gråtit öfver tillståndet inom Herrens Sion.

Den förste, som efter lördagsmorgonens föredrag var alldeles tillintetgjord, var diakonen Fann. Under alla de föregående dagarna hade han känt sig mycket olycklig, men nu kunde han icke längre bära den tryckande bördan. Han kastade sig ned under ångestfull gråt och bekände, att han röfvat tionde från Gud, att han varit försumlig i sin tjänst, och att han i hemmet genom att ständigt gifva vika för sitt dåliga lynne, vanärat Kristi namn.

Under hela dagen satt Herren i sitt tempel, renande och luttrande sitt silfver. Män och kvinnor, gossar och flickor — de ena med de andra ville komma i rätt ställning till Gud. Två, som varit oense och öppet visat det inför alla, gjorde under bittra tårar upp sin sak. Många bekände, att de åter börjat spela kort.

Den andra söndagen, den nionde och sista mötesdagen, förklarade sig vid morgongudstjänsten nitton villiga att gifva tionde. Alla ville gifva något visst för hvarje år. Äfven icke omvända lofvade att årligen lämna ett bidrag till verksamheten.

Söndagsfrågan upptogs till behandling, och alla voro såsom en man ense om, att ifall de skulle kunna lefva rätt såsom kristna och till Guds förhärligande, måste de hålla söndagen helig.

Efter middagsmötet, då ämnet för föredraget varit "trons bön", var det många, som gräto vid tanken på sitt bönelif. Sedan kommo de öfverens att bilda en predikoförening, hvarvid somliga åtogo sig fem dagars frivillig tjänst, andra tio dagars, åter andra femton och tjugu dagars. Flera utlofvade en hel månad och en man till och med två månader.

Eftermiddagen egnades helt och hållet åt afgifvande af vittnesbörd om undfången välsignelse. Se här något litet af hvad de första sex yttrade.

Den unge och begåfvade Fann sade, att den välsignelse, han erhållit, kunde icke med ord omtalas. Han hade fått nåd att vända ryggen till den världsliga äregirigheten för att helt egna sitt lif åt Herren Kristi tjänst.

Diakonen Lui Peng Lui förklarade, att millioner kunde icke uppväga den syndaförlåtelsens glädje, som han hade erhållit.

Diakonen Lui Wan Yun omtalade, att Gud hade gifvit honom ett nytt lif och nya ögon. Han hade varit död men fått lif igen.

Diakonen Fann alldeles flödade öfver af glädje och tacksamhet för hvad Gud dessa dagar hade utfört med honom själf, hans familj och hela församlingen. Han var häpen öfver Andens makt att uppenbara och bestraffa hvarje dold synd.

Äldste Chang sade, att Gud hade visat honom hans svaghet och mycken oärlighet i sinnet, samt att den enda säkra vägen till bevarande vore att förblifva i Kristus.

Den lärde herr Li, som bedit så gripande föregående söndag, förklarade, att den välsignelse, han erhållit, bestod däri, att han måste släppa allt annat för att förkunna evangelium.

Vägen till bättring var Getsemane — och korsets väg. Det var ett verkligt korsfästande, som ägde rum och det under bittra tårar, men jag vågade icke taga skadan lätt, icke lägga plåster på variga härdar. Knifven var det instrument, jag nödgades begagna. Jag visste, att fröjd i Herren skulle blifva dessa människors del, så snart de gått lydnadsvägen. Och man behöfde bara se deras lyckliga ansikten och höra deras jublande, af tack och lof uppfyllda vittnesbörd på söndagseftermiddagen för att bli öfvertygad om, att Herrens glädje hade blifvit hans folks starkhet.

Barnens hem.

Fröken *Ester Sjögren* har af hälsoskäl nödgats lämna Barnens hem, och i hennes ställe hafva *missionär* och *fru Folke* åtagit sig att förestå hemmet.

Brefafdelningen

Yuncheng, d. 6 dec. 1912.

Kära missionsvänner!

. . . Här lämnas oss nu ypperliga tillfällen att få predika evangelium. Tillfällena gifvas oss riktigt i händerna. Förra söndagen hade vi omkring 500 personer inbjudna från några högre skolor till en skioptikon-förevisning, då bl. a. en serie bilder öfver den "förlorade sonen" framställdes till en mycket kraftig predikan af en bland våra evangelister. Vid utgåendet hade vi 400 paket böcker iordningställda för utdelning, men dessa räckte ej på långt när till åt alla, som ville hafva. Nästa måndag är jag inbjuden att hålla en liknande förevisning i statens flickskola, som har nära 200 elever, bland dem flera af våra förra elever, hvilka inträdt i denna skola, enär vår ej har varit i gång detta år. Det skulle ha varit en ren omöjlighet för något öfver ett år sedan att som nu söndag efter söndag se 30, 40, 50 kanske 60 af eleverna från denna skola besöka våra gudstjänster. Underbara förändringar ha skett! Mycket till det bättre, det är sant, men det onda träder ock i dagen naknare än någonsin förut. Västerländska otrosböcker hitta numer vägen ända upp till våra bygder och läsas med begärlighet särskildt af de studerande. Måtte Herren förbarma sig öfver detta land, som nu synes prisgifvet att sönderslitas af inre fiender! Må han hjälpa oss, sina vittnen, att verka, medan dagen är! Natten kommer helt visst snart, då det skall vara för sent.

* * *

Yuncheng d. 16 dec. 1912.

Härmed en i hast nedskrifven skildring af hur det ännu står till i detta land, som nu skulle vara så märkvärdigt säkert och väl ordnadt. Må Gud hålla sin hand beskyddande öfver oss! Här är ännu långt ifrån säkert. Tålda äro utländingarna, det är sant, men icke älskade, och det skulle inte behöfvas mycket, för att fientligheter öppet skulle visas. Så långt man kan se, vilja de dock oss väl på högre ort, och såsom aldrig förr ha vi tillträde hvart som helst. Nästa söndagskväll skall jag, om vädret medgifver, hålla en skioptikonförevisning med predikan på stora torget. Vågar ej försöka i kapellet, ty vi skulle ej kunna reda oss med så mycket folk.

Det nya Kina . . . Att vi ännu lefva så att säga på en vulkan, som när som helst kan få ett utbrott, ha vi i dag ett färskt och talande bevis för. Med den dagligen utkommande tidningens sista lördagsnummer följde inbjudan till ett offentligt möte, där tre nyss från ett besök i Peking hemkomna framstående politiker skulle redogöra för sina intryck i hufvudstaden. Som jag länge önskat få öfvervara ett sådant äkta kinesiskt möte, infann jag mig i sällskap med en af evangelisterna på utsatt tid kl. 10. Men inte heller det nya Kina förnekar sig i fråga om tiden, ty klockan blef både 11 och 12, och ännu visste ingen, om det skulle bli något utaf. Kl. 1 gick jag hem, lämnande min följeslagare, som hade kinesiskt tålamod, att stanna ännu ett par timmar. Kl. 4 kom han hem och berättade, att vid tvåtiden rätt många voro samlade, däribland de två högsta befälhafvarne för härvarande trupper, en för infanteriet och en för artilleriet. En half timme senare kom högste mandarinen tillstädes. Inkommen sade han till dessa båda herrar, hvilkas eskort bundit sina hästar strax utanför (något, som är mycket vanligt i Kina), att det var opassande att binda en massa djur utanför dörren, så att man knappast kunde komma in. Platsen för denna tillrättavisning var emellertid illa vald, ty de tillrättavisade "förlorade alldeles ansiktet" inför stadens samlade dignitärer. De gingo utan att säga ett ord ur salen. Utkomna på gatan funno de, att deras eskort och mandarinens redan kommit i vildt handgemäng med hvarandra. Bajonetterna voro t. o. m. påskrufvade. En af de stridande fick en sådan genom ena låret, så att han höll på att alldeles förblöda, innan de hunnit få honom till sjukhuset efter att först af misstag ha burit honom till oss. De nämnda officerarne sände genast bud efter sina trupper, såväl infanteri som artilleri, för att med ens gifva mandarinen, hvad de så länge önskat, nämligen en "kännbar" afstraffning. Afundsjukan de store emellan synes vara lika stor nu som förr. Emellertid hade några framstående män tagit sig för att mäkla fred emellan de tre herrarne. Andra gingo emot truppmassorna och hindrade dem från att fullfölja sitt uppdrag. Så står saken nu i kväll. Hvilken stor Guds nåd, att detta militäröfverfall afvärjdes. Hela staden skulle annars ha kommit i uppror. Alla dåliga element, som nu endast genom den starka vapenmakten hållas i styr, skulle ha begagnat tillfället att förse sig af andras ägodelar, för att ej tala om hvad soldaterna, hvilka sedan länge väntat på lägligt tillfälle till myteri, skulle kunnat taga sig till under en sådan villervalla. Vi ha sett exempel därpå från många andra håll. Att det nya Kinas ledare emellertid ej ännu äro, hvad de borde vara, visar detta och många andra händelser. Må Gud, vår Fader, hålla sin hand bevarande öfver detta arma land, som nu är prisgifvet åt så många både yttre och inre fiender! *Att en ständig bön för oss, Herrens sändebud, ännu hålles af församlingen, är ytterst nödvändigt! Det är ännu långt ifrån säkert och tryggt för oss.*

Innerliga hälsningar!

I Herren tillgifne
Verner Wester.

* * *

Sinan den 18 dec. 1912.

Kära missionsvänner!

Det är den härligaste morgon. Jag sitter och väntar på en man, hvilken jag lofvat följa till hans by för att se till en sjuk släkting.

I måndags voro In-ta-sao och jag ute till en by. Då vi gingo bort, var det stor folkskockning. Dels var det tåget, de skulle se på, dels afrättandet af en del "Boxare". När vi gingo hem, var det mindre folk, men en hemsk syn var det att se de

döda, nakna kropparna liggande på marken med stora, glupska hundar omkring sig. Soldaterna tillåta sig också ofta att på ett rått sätt lemlästa de dödade. Norrut lär det vara fullt med röfvare, men soldaterna äro modiga och gripa ständigt några här och några där.

Hvetet är nu sådt, och ehuru det är dyr tid, tyder det på lugn. Folket hoppas på bättre tider. Gifve Gud, att sådana i sann mening må komma! Järnvägen och allt det nya medför dock många frestelser äfven för de troende.

Det är nu snart jul. Så fort jag går utom dörren, komma barnen och fråga: "Hur långt är det till jul? Blir det snart? Få vi vara med?" Jag har tänkt att i år på julaftonen låta alla barn, som bo i närheten, få komma hit på en barnfest. Det blir väl omkring 200. Må Gud välsigna oss! Vi ha sökt förbereda oss på bästa möjliga sätt.

I år skola vi fira nyår efter den nya ordningen. Få se, hur många det blir, som följa oss i det stycket. Det säges, att proklamationer äro uppsatta, så att folket i sin helhet må veta, när nyåret är inne, men de flesta hålla sig nog i alla fall till det gamla.

Det låter riktigt hemlikt att höra tåget rusa förbi härute. Tänk, hvilka förändringar på femton år! Post, telegraf, järnväg — allt ha vi nu, och snart få vi silfvermynt. Vore bara människorna härute kristna, så vore Kina ett lyckligt land, men det går så sakta. Dock, det sanna ljuset skiner redan, och vi hoppas, att rättfärdighetens sol skall skina allt klarare och klarare, till dess mörkret försvunnit och Herren allena får äran. Nu är det en sådan sammanblandning af ljus och mörker äfven hos dem, som vilja tillhöra Herren.

Så äro vi nu hemma igen efter vår långa promenad. Evangelisten talade till ett par hundra personer, jag tror minst en timmes tid. Se'n sågo vi till deras sjuka, som i sanning voro många till antalet. O, hvilken nöd! Knappt hade vi hunnit hem, förrän de kommo bärande med en sjuk flicka, och nu för en liten stund sedan kommo de med en yngling, som fått sin hand skadad. Gossarne sjöngo med kraft: "Den store Läkaren är här." Det var riktigt ljuflig musik för mig, då jag kom hem. Ja, måtte han få läka alla hjärtesår hos oss litet hvar och gifva oss att med glädje löpa på hans vägar! Den unga flickans smärtor voro så svåra, och hon bad mig så bevekande, att jag skulle hjälpa henne. Det känns så svårt att se så mycken nöd och kunna göra så litet för dess afhjälpande. Själen är ju det viktigaste af allt, och det har människorna här så svårt att fatta.

Nu är det snart nyår. Huru olika mot förlidet år. Gud var god, som lät oss så snart komma åter till vårt arbete. Måtte vi dag för dag segra i det namnet "Immanuel!" Gud med oss! Härliga visshet, hur än allt gestaltar sig! Hvarenda middag och afton ha skolgossarna en särskild bönestund, och jag tror, att Gud skall höra dem. Godt nytt år!

Tillgifna
Maria Pettersson.

* * *

Yuncheng 22 dec. 1912.

Älskade missionsvänner!

Det är nu söndags eftermiddag; vi missionärer hafva haft vårt sedvanliga bönemöte. Ämnet för söndagen är: Missionskomitéerna samt hemmavarande missionärer. Innan vi böjde våra knän, samtalade vi om, huru alla dessa, som under åratal kommit till gudstjänsterna, men ändå ej kommit in i Guds rike, skulle bringas till afgörande, samt huru dessa andra skaror, som komma, skulle bibringas den bästa undervisningen för att lära känna frälsningens väg. O, man känner sig så oerhördt otillräcklig! Det är ju icke med makt och icke med kraft utan genom min Ande, säger Herren. Dock, *han begagnar sig af redskap.* Måtte Herren få uppväcka många bland våra infödda till verkliga själavinnare, och själfva behöfva vi fostras af Guds Helige Ande till att blifva visa att vinna själar.

Det är nu en hel månad, ja mer, sedan jag kom hem till Yuncheng. Det är såsom en dröm, att jag någonsin varit borta härifrån. Den 19:de nov. sent på kvällen gjorde broder Tjäder och jag vårt inträde genom Yunchengs portar. Länge och väl fingo vi bulta på porten till missionsstationen, innan någon kom ut; alla hade gått till hvila. Men det blef snart lif och rörelse, bugningar och handtryckningar. Vi kommo ju ej till främlingar utan till vårt eget folk! Där vajade den kära blågula flaggan; i dagar tre hade den hängt uppe för att välkomna oss! Den som erfarit skilsmässans smärta, kan djupast känna återseendets glädje. Så fingo de tvänne, som under några månader till det yttre varit skilda, nu åter tillsammans böja knä och tacka Gud för undfången nåd och på nytt inviga sina lif till helig tjänst.

Den gångna månaden har varit mycket upptagen: en mängd besökande från stad och land; äfven hafva vi varit ute på bröllop på landet, och så ha de husliga göromålen ock tagit sin tid.

Just i kväll fingo vi bref, att 3 engelska missionärer komma till oss själfva julaftonen och fira högtid med oss. Dessutom kommer en skara af våra troende på julaftonen och stannar öfver juldagen. — I morgon — dagen före julafton — skola vi hafva en julfest för vårt husfolk jämte de af våra unge män, som förut antingen bevistat våra skolor eller varit i vår tjänst, men som nu hafva anställning här i staden. Äfven komma några af våra f. d. skolflickor, som nu gå i regeringens skola; vi blifva nog omkr. 40.

Öfver hela vår resa ut skulle jag vilja säga, att Herren rikligen infriade det löfte, som står i Mika 2: 13, och som gafs oss för resan från Skellefteåvänner: "Vägbrytaren drager ut framför dem, de bryta sig igenom och tåga fram; genom porten vandra de ut. Deras konung tågar framför dem, Herren går i spetsen för dem." — Vi hade det på alla sätt så bra; goda kupéer fingo vi, och så blefvo vi bevarade vid god hälsa och godt mod hela vägen.

Till missionens vänner och särskildt till dem i Stockholm vill jag frambära ett hjärtevarmt tack för

all bevisad kärlek under vistelsen hemma. Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Edert sändebud till Sinims Land,

Augusta Berg.

* * *

Utdrag ur bref.

Yuncheng, Nyårsdagen 1913.

Herrens välsignelse och frid öfver hela det nya året! Jes. 45: 2, 3.

. . . Nu litet om min första jul på fältet, som har varit rätt olika den förra på språkskolan. Julstök hade vi förstås — hur kan det annars bli jul! Så randades måndagen, dagen före julafton, "den första dagen i högtiden". Brådtom var det öfverallt, men till slut stod också det stora julbordet i matsalen dukadt så jullikt och festligt. Och — där komma de, — gästerna. Där se vi evangelisterna, tjänarna och f. d. seminarieelever, som nu ha platser i staden. Bland kvinnorna ses den af många kända bibelkvinnan Ma ta-sao, en lärarinna och våra troende flickor, som f. n. gått i statens flickskola här i Yuncheng, m. fl.

Sedan en sång sjungits, fick man inte bara se på utan också låta sig väl smaka af det som fanns på bordet. Den bästa stunden hade vi omkring julevangeliet, och då julsångerna sjöngos. Så kom turen till julklapparna. Glädjen var allmän. Vi vilja så gärna tro, att denna julfest fick medföra en förblifvande välsignelse för våra gäster.

Så kom vår egen julafton, då vi, utländingar, samlades i Bergs förmak. Hvad de gamla julsångerna med sina rika barn- och ungdomsminnen alltid äro kära! Under det julgranen med sina tända ljus fyllde oss med julstämning, samlades vi omkring vår älskade Frälsare, hvars ankomst till jorden vi firade, och sedan han själf talat till oss genom ordet, fingo vi gemensamt gifva honom vårt hjärtas tack för all hans kärlek och trofasthet.

Inte heller nu saknades julklappar.

Juldagsmorgonen voro alla tidigt uppe. Redan kl. half 6 voro vi åter samlade i förmaket, och snart strömmade tonerna af "Var hälsad sköna morgonstund" ut i rymden. Så ringde klockan till julotta, och en rätt stor skara samlades i kapellet, där julgran och kulörta lyktor strålade oss till mötes. Efter ottans slut bjödos alla på te och kinesiska godsaker. På f. m. var det åter möte, då våra engelska gäster talade, bl. a. om vikten af att mottaga Jesus.

I dag, nyårsdagen, som nu också är Kinas nyårsdag, har det åter varit festligt. Bl. a. har en svensk och en kinesisk flagga hela dagen vajat på hvar sin sida om porten.

Nästa vecka få vi med stora skaror af Guds egna öfver hela jorden samlas till bönevecka. O, att Guds Helige Ande komme ibland oss med väckelse och lif!

En varm hälsning till alla vänner från

I Herren tillgifna

Gertrud Halldorf.

Missionär *Rikard Andersson* skrifver i ett enskildt bref från Honanfu:

Jag kan ej nog tacka Herren för en sådan medarbetare som Wang fuh seng. Nära på 1,000 täl gingo genom hans händer under vår bortovaro, men ej en cent var förlorad, då vi räknade. Vi ha f. n. 4 kolportörer i arbete, och alla bokräkningar samt hela bokförlaget har jag fått lämna i Wangs händer. Han är ovärderlig på många sätt. Vi ha f. ö. aldrig fått sälja så mycket böcker som nu. Två af kolportörerna sälja omkring 600 ex. evangelier i månaden utom traktater och andra böcker.

Hvad Honanfu församling angår, så ha vi ej funnit något, som gjort oss särskild bedröfvelse, men mycket som gifvit oss glädje. Mienchih och Sinans församlingar ha dock visat sig mindre förmögna att stå för sig själfva, i synnerhet den förra. Mycket godt finnes i Mienchih församling, men de äro där mycket beroende af hjälp. . . .

Sedan vi kommo åter hit, ha vi haft 67 gäster, af hvilka flera stannat några dagar. Förutom det goda, dessa fört med sig, ha vi fått frakta inemot 20,000 kin* af gods till olika platser.

Mr D. E. Hoste, som efter Hudson Taylor öfvertog ledningen af Kina Inland missionen, och som för sin hälsas skull länge vistats i England, har nu återvändt till Kina. Han känner stort behof af att i sitt maktpåliggande arbete erhålla stödet af Guds folks förböner.

Fångvårdsväsendet i Kina.

Att en humanare uppfattning i fråga om bestraffning börjar göra sig gällande i Kina, därom vittnar bl. a. följande meddelande från en af Kina Inlandmissionens missionärer:

"Jag besökte helt nyligen i Kweiyang (i provinsen Kweichow) det fängelse, som öppnades året före revolutionen. Guvernören visade mig helt artigt hela fängelset, och jag blef öfverraskad öfver att finna, hur många förbättringar, som gjorts. Allt var så olika fängelserna i den gamla stilen, där män och kvinnor behandlats mer som boskap än som mänskliga varelser. Först såg jag fängelsecellerna. Dessa voro rena och snygga. Om någon anmärkning skulle göras var det mot ventileringen. Som det nu var, då endast tre eller högst fem fångar höllos i samma cell, fanns dock icke mycken anledning till klagan.

Fångarna, som stodo uppställda i rader ute på gården för att hälsa, tycktes vara väl behandlade. De enda synliga straffredskapen voro i två af cellerna stockar, afsedda för särskildt tredskande fångar. Men dessa celler voro vid mitt besök obesatta.

Sedan besågo vi de fyra verkstäderna, där en mängd af fångarna lärde sig väfnader af olika slag,

* 1 kin. = 600 gram. Det är ett icke litet tillskott af praktiska göromål, som för andra missionssällskaps räkning på detta sätt faller på våra syskons lott. Men som också detta är ett arbete för *missionen*, göra de det med glädje.

Red.

så att de, när de åter blefve fria, skulle kunna ett handtverk. Några af männen lärde sig skrädderi.

Alla de kvinnliga fångarna sysselsattes med sömnad. Guvernören sade mig, att arbetena såldes mycket billigt, och att fångarna erhöllo en viss procent af inkomsten.

Om en fånge ådagalägger godt uppförande, lönas detta med afkortande af strafftiden, medan ett mer än vanligt dåligt uppförande förskaffar förövfvaren från några timmars till tre dagars arrest i 'svarta hålet', en cell, till hvilken man fått mönster från fängelset Bastillen. Föga troligt är, att denna cell får mycket frisk luft.

Fängelset innehåller f. ö. skilda afdelningar för helt unga förbrytare (denna afdelning var vid mitt besök tom) och för kvinnor. Fängelset har eget sjukhus med isoleringsrum. Hela anstalten lär i uppförande ha kostat omkring 30,000 täl.

Mitt besök kom alldeles oväntadt, och jag fick därför se fängelset i dess normala skick."

Den andra bocken.

För våra små missionsvänner.

Den lilla getabocken stod i stallet och lät sig väl smaka det foder, som barnen i huset buro till honom. Hans raggiga päls var glänsande svart, och han bar sitt huvud med de väl formade hornen och det vackra skägget så stolt, som hade han varit den vackraste av alla getabockar. Rudolf hade av sin egen far fått den lilla bocken, och hans glädje över att vara ägare till densamma var stor.

Nu hade han i söndagsskolan hört, att israeliterna i det gamla förbundet skulle, var och en efter sin förmåga, frambära offer åt Jehovah, och att de kristna i det nya förbundet hade ännu mycket mer skäl att frambära frivilliga gåvor åt sin Gud.

Lille Rudolf funderade för sig själv, huru han skulle kunna offra något riktigt värdefullt åt den käre Guden, som gjort honom så oändligt mycket gott. Det dyrbaraste, han ägde, var just den lilla bocken. Länge besinnade han sig ej. Med raska steg gick han in till sin far och bad att få sälja sin lilla bock samt giva pengarna åt missionen.

Helt lugnt svarade fadern: "Vet du, min gosse, den käre Guden vill inte, åtminstone inte nu, ha den där bocken. Vi äro det nya förbundets barn, och av oss begär Herren mycket mer än av israeliterna. Du har en annan bock, som är dig ännu kärare, och om du offrar den åt din Frälsare, så är det av mer värde än tio getabockar."

"En annan bock?" Rudolf stod stum av förvåning, med vidöppen mun. Och lilla Lena utbrast förtjust: "Kanske blir det en bock av lilla killingen!"

"Nej, nej, så menade jag inte", svarade fadern leende. "Jag skall nog en vacker dag fånga in din bock, Rudolf. Du kan då själv se, hur svårt det är att offra den."

"O, gör det snart, älskade pappa!" bad Rudolf ivrigt.

Ett par timmar senare stod Rudolf med av vrede purprade kinder inne i barnkammaren och stampade med fötterna i golvet. Hans obändiga lynne gjorde, att han ville inte lyda mor, då hon förbjöd honom att gå ut med grannens gossar till skogen, därför att det redan var sent på aftonen. I detsamma öppnades dörren, och fadern trädde in. Han tog Rudolf i axlarna och sade: "Ja, nu har jag dig, din bock! Rudolf, skynda dig nu att offra den! Ser du, *sådana* offer behaga Gud."

Rudolf förstod på en gång sin far och blev både blek och stilla. Hur oändligt mycket lättare hade det icke varit att offra getabocken i stallet! Men egensinnet, det obändiga lynnet, som så ofta haft makt över honom, var han verkligen i första rummet skyldig att offra det åt Gud? Lille Rudolf kände, att detta offer var så svårt, att han i egen kraft icke förmådde göra det. Men i barnatro bad han: "Herre Jesus, tag mig du!" Och den käre Frälsaren tog med glädje emot detta hans första verkliga offer.

Och nu en fråga till dig, min lilla vän, som läser detta: Har du framburit dig själv såsom ett offer åt honom, som av kärlek till dig offrade sitt liv på korset?

För S. M. K:s förebedjande vänner.

Tacksägelseämnen.

De väckelser, som af Mr Goforth omtalas (sid. 19). De tillfällen att förkunna evangelium samt sprida Guds ord, som f. n. erbjudas i Kina (sid. 21—23). Evangelisten Wang fuh seng (sid. 23). Att det hotande militäröfverfallet i Yuncheng afvärjdes (sid. 21).

Böneämnen.

Att Herren genom sin Helige Ande alltmer må fostra våra älskade syskon därute i Kina liksom de infödda kristna till verkliga själavinnare (sid. 22).

Att intet ondt i yttre måtto må vederfaras Herrens sändebud därute (sid. 21).

Att Kina icke må sönderslitas af inre fiender (sid. 21).

Att Kina Inlandmissionens ledare, Mr Hoste, må beklädas med både inre och yttre kraft för sina maktpåliggande uppgifter (sid. 23).

Våra utresande syskon, att de må bli uppehållna och bevarade under den långa och ansträngande resan, och att Herren må göra dem till stor välsignelse i Kina.

Våra tre systrar i språkskolan, att de må få nåd till det kinesiska språkets inlärande.

Missionärernas barn och de, som i föräldrarnas ställe för dem skola vara far och mor.

Till Kina afreste den 28 jan. via Ryssland och Sibirien *missionär och fru A. Hahne* samt fröknarna *Maria Björklund* och *Svea Wibell*. En stor skara missionsvänner hade infunnit sig ombord å Bore II för att säga de kära resenärerna farväl, och när ångaren lade ut, uppstämdes från kajen: "En tillflyktsort är urtidens Gud" samt "Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus".

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 4. Årg. 18. 15 FEBRUARI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: I Mästarens tjänst. — Ett nytt år i ett nytt rike. — Brefafdelningen. — Redovisning.

I Mästarens tjänst.*

Och han kallade till sig tio sina tjänare och gaf dem tio pund och sade till dem: Handlen härmed, till dess jag kommer. Luk. 19: 13.

Missionsarbetet är i första hand en *tjänst*, och det böra vi aldrig glömma, vi såsom missionärer och I, kära vänner, som i hemlandet uppbären missionsarbetet på hednamarken.

Det är en tjänst åt Gud, och däraf följer, att vi äro *Guds tjänare.* Denna tjänst skulle jag vilja beskrifva för det första såsom en *frivillig* tjänst, för det andra såsom en *kärlekens* tjänst, för det tredje såsom en *hoppets* tjänst.

Hela vårt missionsarbete baseras just på detta, att det är en *frivillig* tjänst. Däri ligger nog också dess styrka. Du och jag hafva blifvit så behärskade af Guds nåd, att vi kunnat gifva oss själfva åt Gud till helig tjänst. Om vi se på aposteln Pauli lif och hans ställning i denna tjänst, så finna vi, att han *frivilligt* hade gifvit sig åt Gud för utbredande af hans evangelium. Detta går igenom alla hans bref, där han talar om sig själf och sin egen ställning. Han kallar sig en "Jesu Kristi fånge". Han var fri i det afseendet, att han själf hade gifvit sig åt Guds tjänst, men dock så helt, att tjänsten var för honom allt. Han var bunden vid Jesus Kristus.

O, att missionärer och missionsvänner i denna punkt kände sig riktigt solidariska med hvarandra, så att det blefve ett kännetecken på oss alla, att vi stå i frivillig tjänst för Guds rikes utbredande bland hedningarna men på samma gång såsom Jesu Kristi fångar icke kunna annat!

Hvad som också måste beteckna denna tjänst, är, att det är en *kärlekens* tjänst. Först sedan jag gifvit mig själf helt åt Gud för hans rikssak, kan min tjänst blifva en tjänst i kärlek. I Johannes evangelium hafva vi en tilldragelse skildrad ur Jesu lif, som är ganska betecknande för en sådan Herrens tjänare, som gifver allt hvad han äger, ja, det dyrbaraste han har, sig själf, för att göra Jesus till konung. Det är en kvinna, Maria, i det lilla Betaniahemmet, som skildras, då hon smörjer Jesus till konung, och gifver honom en *hjärtats*, en kärlekens hyllning. Endast i detta sinnelag, i denna ande, kan jag gå ut med Jesus Kristus på missionsfältet och göra kärlekens tjänst åt min Konung.

Men detta, kära vänner, är icke ett ord blott till missionärer, det gäller också dem, som i hemlandet taga sin kärlekstjänst på allvar, ty äfven här kan det mången gång blifva svårt att göra kärlekstjänst åt Jesus. Men om det är så, att det blir dig för svårt, ja, kanske omöjligt, så beror det helt enkelt därpå, att du icke har gifvit dig själf helt åt Gud, att du icke har utgjutit din alabasterflaska. Det finns kanske något i ditt lif, som du tycker är för dyrbart att uppoffra, och detta håller du tillbaka. Därför får du icke heller välsignelsen af ett helt uppgifvande åt din Konung för hans tjänst. Det är ett kärlekens *måste*, som får lof att drifva oss alla, för

* Föredrag af missionär *O. Beinhoff* Trettondagen i Betesdakyrkan.

att vi skola kunna utföra denna tjänst, för att den skall föra välsignelse med sig både till oss och de folk, hvilka vi tjäna. Ja, det *måste* finnas ett "måste" i *mitt* lif, likavisst som det fanns ett "måste" i *Mästarens* lif. "Måste" icke Kristus lida detta och sedan ingå i sin härlighet? Hvetekornet "måste" falla i jorden; eljest blifver det allena, men om det dör, bär det mycken frukt. Kristi kärlek tvingar mig, säger aposteln Paulus. Finnes detta kärlekens måste i våra lif? Då går det att missionera för Jesus Kristus. Då går det att ute på en missionsstation midt under de mest pröfvande omständigheter i det prosaiska hvardagslifvet känna kärlekens makt, som tvingar en fram bland ett folk, som man icke af egen natur kan älska.

Jag satt en dag på en kärra i södra Shansi tillsammans med en ung kvinnlig missionär. Hon hade nyligen kommit ut från hemlandet och var full af kärlekens glöd för missionsarbetet. Jag hade varit ute några år. Så tillsporde hon mig ungefär följande: "Älskar ni kineserna?" Det var en fråga, som gick mig djupt till hjärtat, och jag måste tillstå, att jag nödgades besvara den frågan med ett nej, då jag skulle svara från min egen självviska synpunkt. Det var så mycket bland detta folk, som stötte min natur. Men å andra sidan kunde jag svara: "Ja, genom Jesus Kristus förmår jag det." Från den stunden gaf Gud mig en lärdom för kommande arbetsdagar.

Det måste också vara ett tjänande i *hoppet.* När Jesus i vår text framställer sin liknelse, låter han husbonden säga till sina tjänare: "Handlen härmed, till dess jag kommer." Vi hafva fått missionstjänsten såsom ett pund, för hvilket vi skola aflägga räkenskap, och hvilket vi också skola förvalta. Men denna tjänst måste utföras icke blott för det närvarande utan också med tanke på framtiden. "Handlen härmed, till dess jag kommer."

I 1 Tess. 1: 9, 10 beskrifver apostelen Paulus tessalonikernas omvändelse sålunda: "Huru I omvänden eder till Gud o. s. v. och till att vänta hans Son från himmelen." Det var således en tjänst i väntan, i hopp. Och har du märkt, när du läst din bibel, huru nära förbundet och sammanknutet missionsarbetet och dess fullbordan är med Jesu Kristi andra återkomst? Det ligger något stort och härligt i detta. När Jesus säger: "Detta evangelium om riket skall varda predikadt för alla folk", tillägger han: "Och sedan skall änden komma."

Du, som sitter här i de svenska bygderna med dina kanske mången gång barnsliga förböner, med dina små slantar, med ditt tjänande i det tysta, bortglömd och obemärkt, du utför likväl en stor tjänst, ty du förbereder Guds rikes ankomst i den bemärkelsen, att du påskyndar Jesu tillkommelse. Det är en tjänst i hoppet. Det är nog sant, att vår blick mången gång skymmes för detta, och att vi lefva såsom nutidsmänniskor blott i det närvarande. Men nog ville Gud, att vi alla såsom missionsvänner arbetade med denna framtidsblick i allt hvad vi göra, det må vara litet eller stort. Må det ske med blott och bart den enda genomgående tanken: "Tillkomme ditt rike! Ske din vilja på jorden, såsom den sker i himmelen!"

Får denna stora tanke ligga till grund för hela vårt arbete: "Handlen härmed, till dess jag kommer!" då känna vi, att också öfver oss liksom öfver alla Herrens tjänare hvilar ett ansvar. Det är kanske blott en liten, kort tid, innan Herren kommer. Hur oändligt ringa har icke evangelium intagit af världen, och hur oändligt mycket finnes icke ännu att intaga! En person sporde mig för icke längesedan, om icke kineserna nu i denna nydaningstid, denna omhvälfningens tid, skulle antaga kristendomen såsom en statsreligion. Min personliga uppfattning är, att de icke göra det. Det finns oändligt mycket, som dessförinnan behöfver brytas ned, men säkert är, kära vänner, att Gud det sista århundradet därute i Kina bland det gula släktet begynt bereda en brud åt sin Son. Och denna brud skall möta sin Brudgum med en lika härlig lofsång som den, hvarmed du och jag skola välkomna honom, då han kommer med sina änglar i sin makts härlighet. Från deras läppar skall ljuda ett välkommen lika visst som från dina och mina. Det är bruden, han bereder därute. Det är förberedelser, som göras för Jesu Kristi ankomst.

Nu frågar jag dig, käre vän: Hvad har du gjort med ditt missionspund? Har du förvarat det väl som den där fåvitske tjänaren? Du är kanske så rädd om det, att du vågar icke släppa ut det. Hur skall du stå till svars, när Herren kommer och af dig fordrar räkenskap? Amen.

Ett nytt år i ett nytt rike.

Med den 1 januari 1913 ingick republikens andra år. Det var blott den 24 november efter kinesernas gamla tidräkning, men nu skulle alla på regeringens befallning på den dagen fira sitt nyår. Och den festen är ju kinesernas största och viktigaste under hela året. Broder Carlén och jag åkte för att uppvakta borgmästaren, men ack, intet af den gamla ståten, de afrundade ceremonierna och de storstilade lyckönskningarna! Ingen feststämning, inga rader af högtidsklädda människor, ty republiken är ännu ej

populär bland folkets breda lager. Endast på den förnämsta affärsgatan och på enstaka hus såg man enligt kungörelsen den nya femfärgade flaggan svaja och röda deviser på dörrarna. "Vi fira allt vårt gamla nyår, vi", säga bönderna på landet, och de styrande ha fullt upp att göra med att omorganisera sitt oerhördt stora nya rike. "Rom byggdes inte på en dag." O, så kineserna nu se ut med håret stående i alla väderstreck! De gamla flätorna äro borta, men många raka fortfarande hufvudet rundt omkring. Eftersom ännu ingen förordning om hårklippning tyckes ha utkommit, får det grofva, stripiga håret falla oordnadt öfver rygg och axlar. Och många våga ej heller klippa det utan tro ännu på den gamla regimens återupprättande tillika med hårpiskans återinförande.

I dessa norra provinser äro knappast 20 % af befolkningen läs- och skrifkunniga. I dessa dagar ha val till riksdagsmän ägt rum under ganska stor villervalla. De flesta tyckas anse, att Kina ej är vuxet republikanskt styrelsesätt. Soldater i sina nya uniformer ser man öfverallt. Röfvarna äro ännu rätt manstarka i bergstrakterna. Fick nyligen bref från en af evangelisterna i Puchow som berättar, huru de levererat batalj med soldaterna och en dag röfvat sju hästar af de senare.

Nu ha republikens nya frimärken kommit ut, dels med presidenten Yuan Shi-kais bröstbild, dels med d:r Sun Yat sens. Den senare är särskildt mycket populär och verkar för ett stort kinesiskt järnvägsnät.

De kinesiska vapnen synes vinna allt större framgång öfver de upproriska mongolerna, ehuru Ryssland har erkänt Mongoliets oafhängighet och i hemlighet lär understödja det emot republiken. Premierministern har meddelat det nationella rådet i Peking, att stormakterna ej erkänna republiken, förrän den visat sig kunna bringa reda i den inre styrelsen. Sir F. Pigott har blifvit utnämnd till rådgifvare i lagärenden hos kinesiska regeringen.

Chiehchow, Sha. den 8 januari 1913.

Henrik Tjäder.

C. I. M., Hankow, 23 december 1912.

Kära missionsvänner!

Guds nåd och frid!

Glädjande nog är jag nu stadd på återresa till mitt arbetsfält.

Mitt tillfrisknande den sista tiden har gått alldeles ovanligt raskt. Doktorn, som flera gånger sagt, att det ej vore att tänka på återresa för mig före våren, ändrade åsikt efter några seruminsprutningar, som verkställdes med god effekt. "Hvad ni behöfver för ert tillfrisknande", sade han, "är tid samt varsamhet i valet af föda; men ni kan därför lika gärna vara på er station som här i Shanghai, om ni är förståndig". Det är med stor glädje och innerlig tacksamhet till Herren, som jag nu vänder åter. Och om också ej ännu återställd till full hälsa, tror jag, att all tanke på att behöfva sända mig hem till Sverige är uppgifven.

Många och uppmuntrande hälsningar har jag fått från sådana, som denna tid framburit mig i trogen förbön. Det har ej blott varit vänner i Sverige och kamraterna här på fältet, som sålunda kommit ihåg mig. Det var rörande att läsa ett bref från kinesiska kristna i Honan, som meddelade, att äfven vissa namngifna bland dem kommit öfverens om att bedja Herren om mitt *snara* tillfrisknande. De bådo mig också hjälpa dem med bärandet af *deras* börda: den ihållande torkan, som fyllde dem med allvarliga farhågor för hungersnöd. Sedermera fick jag veta, att ett snöfall just i lämplig tid hade kommit utsikterna att något ljusna.

Till kommittén och missionsvännerna i hemlandet ville jag också härmed sända ett varmt tack för uthållig kärlek under det gångna året samt önska eder samtliga ett rikt välsignadt nytt år. "Striden är Herrens." 1 Sam. 17: 47.

I Herren förbundne

Malte Ringberg.

Honanfu den 7 januari 1913.

P. S. Det var innerligt roligt att åter träffa samman med de kristna här. Kineserna kunna vara mycket hjärtliga, och de voro det också nu, då vi efter en lång tids skilsmässa åter möttes. Lif och rörelse råder öfverallt, ej minst nere på järnvägsstationens område. Jag har åter börjat gå ner till tåget på morgnarna för att före dess afgång sälja evangelier till passagerarna. Jag har god afsättning. De fyra första morgnarna köpte man tillsammans 75 ex. Flera regementen soldater äro förlagda här. Delvis är det för de många röfvarnes skull, som militären befinner sig i vår stad. Förr halshöggos dessa förbrytare alltid; nu skjutas de i regel. En officer, som nyligen kom hit till missionsstationen, sade, att endast i det läger, han tillhörde, hade 300 röfvare blifvit skjutna under det gångna året. Huru många i alla lägren tillsammans, vet jag ej.

Ordning och lugn behöfver återställas, och det kräfver tid. Bra sorgligt, om landet skulle blifva inveckladt i krig med Ryssland nu, då alla krafter behöfvas för ordnandet af de inre förhållandena! Bland den läskunniga medelklassen råder stor förbittring mot Ryssland. "Om ni vore ryss, skulle icke en enda af mina landsmän vilja lyssna till er", sade nyligen en bildad ung kines till mig. "I så fall skulle vi bedja er först bibringa edra ledande män högre moraliska begrepp."

Då vi ha förmånen att tillhöra en liten nation och sålunda ej misstänkas för politiska intriger, ha vi större förutsättning att vinna gehör och önska innerligt att göra det bästa möjliga nu, då många synas öfvergifva sin afvoghet och ej blygas att visa sig bland dem, som lyssna till evangelium.

D. S.

* * *

Yuncheng, 3 januari 1913.

Kära missionsvänner!

Jul och nyår ligga nu bakom oss. Strax före jul kommo jullådorna, välkomna som alltid. Till alla kära vänner, som i kärlek ihågkommit oss, bedja vi att få frambära ett hjärtligt tack. Vi voro i stort bryderi, hvad vi skulle gifva skolflickorna i Ishih, som ju alltid bruka få litet hvarje jul. Då vi så öppnade paketen, hade kära vänner i Tranås sändt små hemgjorda vykortalbum och bollar, till antal just hvad som åtgick! Och alla tvålar, ämnade för vår egen del, fingo komma våra kineser till godo. Dagarna före jul hade vi julfest för våra vänner här i staden. Vi hade inbjudit dem, som förut varit i beröring med oss på ett eller annat sätt. Vi blefvo en hel skara och hade en riktigt angenäm afton.

Juldagsmorgon klockan 6 samlades vi i kapellet, som var upplyst med "cypressgran", kulörta lyktor, lampor och ljus. Mycket folk. Tillsammans "gingo vi till Betlehem" och funno Jesusbarnet där, "ett ljus till hedningarnes upplysning". Som julgåfva gaf Gud oss en affälling. Han döptes för några år sedan, men upphörde sedan alldeles att komma. Nu kom han, och det kännes riktigt godt med honom. Han hade med sig från sin by en annan ung man, som inger hopp.

Så hade vi julfrämmande i form af tre missionärer, engelsmän. De tyckte om vårt sätt att fira jul. Vi bibehålla den gamla seden med "dopp i gryta", julgran m. m. En af bröderna, mr Horsburgh, har i flera år arbetat i provinsen Sichuan, i förening med Engelska kyrkans mission. En afton, då vi sutto tillsammans, bådo vi honom för oss omtala något om Guds ledning med honom under alla dessa år, hvilket han ock gjorde på ett så älskligt och ödmjukt sätt. Han var 30 år gammal, då han kom ut på missionsfältet, och är nu 60 år. Han beklagar, att han kom ut så sent och tror, att de i England begingo ett misstag, då de hindrade honom från att utgå, då han först kände Guds kallelse. Han slutade sitt lilla anförande med följande ord, som djupt fäste sig i mitt och de öfrigas minne: "*Bättre är att kunna vara till ringa nytta på missionsfältet än till mycken nytta hemma.*" Ett dylikt yttrande kan ju låta underligt, men månne det ej ligger sanning i detsamma? Alldeles visst är, att endast en som sett hedendomens nöd kan fälla det. Må det få föras vidare till många ungas hjärtan därhemma. Det önskar

Eder i Herrens tjänst förenade
August Berg.

* * *

Språkskolan den 5 januari 1913.

Kära missionsvänner!

Lofva Herren, min själ, och allt det uti mig är, lofve hans heliga namn! Lofva Herren, min själ, och förgät icke, hvad godt han har gjort dig! Han som förlåter dig alla dina synder och helar alla dina sjukdomar. Ps. 103: 1—3.

Mitt hjärta är fullt af tacksamhet mot Gud för hans outsägligt stora kärlek. I tisdags hade vi en riktigt underbar dag här. Kina Inlandmissionen brukar afsätta årets sista dag till bön och fasta; så gjorde vi också här. O, hvilken förmån det var att få lämna studier och allt för att vara i gemenskap med Gud! Aldrig har jag såsom nu förstått och erfarit, att Gud, trots alla våra synder och brister, med välbehag kan se på oss såsom heliga och rättfärdiga för Jesu skull, därför att "hans kors betäcker min skuld, hans blod gör helig och ren". Hvilken kärlek utan like, att vi äro "benådade i den älskade!" Nog hafva vi skäl att lofva och prisa Gud, som förlåter oss alla våra missgärningar!

Vi äro så lyckliga och glada att vara här i Yangchow. Ja, det är en stor förmån att få komma hit. Här äro många nya missionärer. Aldrig förr, sedan det nya hemmet blef färdigt, ha här varit så många. F. n. äro vi 29, och i morgon väntas 3 nya. De äro visst från Norge eller Sverige men utsända från Amerika. Vårt antal växlar ständigt. Oupphörligt anlända nya, och rätt som det är, lämna några oss. En engelska reste ned till Shanghai före jul för att där börja sitt arbete på expeditionen. Hon kände det nog inte så lätt att bli satt till sådant arbete, men Gud hjälper henne helt säkert, så att hon med glädje kan göra äfven det arbetet för honom. En har till sin stora glädje fått veta, att hon om en helt kort tid får resa upp till en station i Honan, där hennes syster arbetar.

Vi ha nyss firat jul här. För mig var det den första hemifrån, men Gud, vår älskade Fader, fyllde i och hjälpte igenom på ett underbart sätt, så att vi verkligen fingo fira en riktigt god jul. Vi 3 svenskar och en finska hade svensk julafton i Emys och Ingeborgs rum med julgran (cypresskvist), många ljus, kaffe och kakor (äfven svenska), godter, flaggor, julklappar m. m. Hvar och en hade gjort sitt bästa för att få det trefligt. Och så fingo vi gemensamt sjunga våra kära svenska julsånger och bedja till vår himmelske Fader på vårt eget modersmål. Tyskarna firade julafton för sig, och hade äfven de prydt sina rum och gjort dem jul-lika. Engelskorna fira ej julafton, men en af dem sade, att den kvällen önskade de, att de icke varit engelskor, så inbjudande tyckte de, att det såg ut. Kineskvinnorna tyckte också, att vi hade det mycket, mycket trefligt, så de gingo och hämtade föreståndarinnan, för att äfven hon skulle få se, hur vi hade det. — Juldagens morgon hade vi en liten julotta tillsammans, och sedan på e. m. hade vi alla en gemensam högtidsstund i det utmärkt vackert och fint dekorerade samlingsrummet. De andra K. I. M.-missionärerna här i Yangchow kommo då hit. Mycken sång förekom. Engelska, tyska, finska och svenska sånger sjöngos. "Var hälsad sköna morgonstund", hade *vi* valt såsom representanter för Sverige.

I dag är det söndag, första söndagen på detta året. Alldeles nyss ha vi, nya systrar, varit nere i samlingsrummet och haft en bibelstund. Det ha vi hvarje söndags e. m., då en af oss leder. Nu var

det den lilla finskans tur, och hon talade till oss så innerligt varmt om att *tjäna* Kristus och hvilken *ära* det är, att han verkligen vill ha oss till medarbetare. Vi ha sådana stilla, sköna söndagar här i språkskolan. — De öfriga dagarna i veckan (utom lördagarna) sträfva vi med kinesiska. Inte är det lätt, och nog förstå vi, att det ej går utan Guds hjälp, men *roligt* är det, och Gud hjälper oss dag efter dag.

I Herren tillgifna
Ester.

* * *

Yangchow den 13 januari 1913.

Till missionens vänner i hemlandet!

Då jag nu för första gången skrifver från Kina, vill jag allra först tala om, att vi äro så lyckliga här. Hvarje dag få vi ta emot ny nåd och nya välsignelser från vår trofaste Fader. Dessutom få vi ibland alldeles särskilda högtidsdagar, då Herren låter oss komma "afsides med sig och hvila litet". Både juldagen och nyårsaftonen voro sådana ljufliga dagar. Vi fingo lämna allt — riktigt känna: nu ha vi tid att bedja och höra Herrens röst genom ordet. På nyårsaftonens e. m. var nattvardsgång anordnad här. Vi fingo rikligen erfara Herrens närvaro.

Språkskolan i Yangchow.

Bland dagliga nådesbevis få vi räkna hälsa och krafter. Ännu har jag ej varit sjuk en enda dag, fastän de flesta systrarna legat till sängs en dag eller mer. Herren hjälper också i studierna på ett underbart sätt. Visst går det sakta för mig med kinesiskan, kanske saktare än för de flesta i den klass, jag tillhör, men jag tycker ändå, att det är en sådan nåd för hvarje skriftecken, jag kommer ihåg, och hvarje mening, jag kan skrifva felfritt. Min kinesiske lärare är mycket ung men har ett stort tålamod med mig. Då jag kan sätta ihop en mening, eller då jag förstår hans meningar, ser han riktigt glad ut. Han är mycket skicklig att undervisa. När han kom hit i början af december, ägde han ej någon del af bibeln, och inte heller gick han till mötena. Några af oss (hans elever) bruka dagligen gå tillsammans för att bedja för honom, och såsom svar på bön har han nu Nya testamentet samt har börjat besöka mötena. Vi äro så glada häröfver men bedja, att han skall komma helt öfver på Herrens sida. Han synes redan så intresserad.

Här i Yangchow äro de kristna få i förhållande till invånarantalet. För några veckor sedan invigdes här 300 nya buddistpräster. När rökelsestickorna brändes på deras hufvud och förorsakade stora brännsår, var det några, som icke *visade* tecken till smärta. Två män måste dock hålla dem i armarna för att hjälpa dem att uthärda smärtan. När jag ibland på gatan möter buddistpräster och ser deras märken efter brännsåren (dessa märken få de behålla hela lifvet), blyges jag riktigt inför dem. Deras hängifvenhet, uppoffring och nitälskan synes mig så stor och mäktig.

De engelska systrarna börja redan göra uppbrott. I dag kom bref från Shanghai, att tre skola resa redan på onsdag. De skola arbeta i Chefoo. För en kom brefvets budskap som en öfverraskning. I stället för att arbeta bland kineserna får hon till uppgift att hålla skolgossarnas kläder i ordning. Detta kändes nog svårt. Äfven om man kommit så långt, att man är i Kina, kan det kännas svårt att tjäna Herren med glädje i hvardagslifvets obetydliga göromål.

Hvarje torsdags e. m. ha vi ett litet svenskt bönemöte för vår mission, både för arbetet härute och det som göres hemma.

Vi äro så tacksamma för förbön, få så tydligt erfara förbönens kraft, liksom ock att "vår egen kraft ej hjälpa kan". Men ju mer vi inse vår egen svaghet, dess mer få vi taga emot af Herrens kraft. Och därför äro vi glada och frimodiga trots alla svårigheter.

Eder i Herren
Ingeborg Ackzell.

* * *

Hancheng den 9 januari 1913.

Kära missionsvänner!

Vi ha redan varit här i öfver två månader, och som det är min tur att sända en hälsning från Hancheng-Hoyang, skall jag i korta drag söka skildra, hur vi haft och ha det.

Det behöfver ej sägas, hur tacksamma vi äro öfver nåden att åter få vara bland våra kära kineser och i Herrens namn kunna bistå dem i råd och dåd.

Efter stormötet här i Hancheng ha vi en tid framåt, vecka efter vecka, besökt olika utstationer, där vi äfven haft stormöten med väl besökta gudstjänster. För mig personligen ha dessa resor varit af särskildt intresse, enär jag ej förut haft tillfälle att besöka dessa platser.

Dagarna gingo så fort i rastlöst arbete, och innan vi visste ordet af, hade vi den kära julen inpå oss. Jullådorna anlände hit så lagom, dagen före julafton. Mycket har nog skrifvits om dem, men det måste nästan erfaras för att rätt förstås, hur roligt det är att få mottaga dessa dyrbara bevis på kärlek och omtanke från anhöriga och vänner.

På julaftonen samlades vi efter kaffet till en andaktsstund. Vi hade då vårt julträd tändt, och sedan broder Robert läst det evigt nya budskapet om änglarna, herdarna och barnet i krubban, tackade vi gemensamt Gud för den stora gåfvan och glädjeämnet. Därpå öppnade vi våra julklappar och gladdes med hvarandra åt allt, allt! När vi sedan i den största trefnad ätit vår fisk (fast inte lutfisk) och gröt, kommo evangelister och tjänare in och fingo sina "klappar". Det är så roligt att i juletid också få glädja deras hjärtan och låta dem förstå, att julen är en *deras* glädjefest och inte bara vår.

På juldagsmorgonen var man tidigt i rörelse, och kl. 6 samlades vi i kapellet till otta. Äfven här hade vi en tänd cypress, som fick tjänstgöra som gran, samt många ljus i fönster och lyktor. Kl. 11 f. m. predikan samt kl. 3 e. m. julfest, då församlingsmedlemmar och sökare bjödos på te och kakor. Enligt gammal god sed upptogs kollekt för de fattiga. På kvällen hade vi missionärer, d. v. s. syskonen Berglings, syster Anna Rosenius och undertecknad en stund tillsammans för att läsa något och upplifva gamla minnen. Så förflöt i stort vår julhelg, och enligt mitt tycke hade vi haft en den trefligaste julhelg, så treflig man gärna kan ha långt borta från hem och fosterland. Näst Gud stå vi nog i största tacksamhetsskuld till systér Dagny B., som tänkt på och ordnat allt så hemtrefligt och fint.

Hvad de yttre förhållandena beträffar, så har allt varit lugnt sedan vår ankomst. Proklamationer till förmån för västerlandets seder och bruk äro nu och då synliga. Så t. ex. stod för en tid sedan att läsa ett påbud från guvernören, att alla skulle studera Mose lag. Hvad som var orsaken härtill, vet man ej. Men troligen har han själf läst den och funnit den värd all uppmärksamhet. Genast lät broder Bergling sätta upp ett meddelande, att Mose lag fanns att köpa på missionsstationen o. s. v. Dock tror jag efterfrågan tyvärr ej varit synnerligen stor. Hade de kommit, skulle de nog fått mer än Mose lag!

Hvad församlingen angår, så ha vi haft både glädje- och sorgeämnen. Det är ej roligt att skrifva hem om de mörka sidorna i missionsarbetet, men det gäller ju "att vittna sant". Satan har under vår bortovaro varit i liflig verksamhet, och han gör tydligen sitt yttersta allt fortfarande. På hvad sätt? Genom att skapa oenighet och missförstånd mellan medarbetarna samt förleda till synd, där man minst väntade det. Vi hoppas och tro, att allt snart må bli heladt och hjälpt men äro så tacksamma för våra vänners förbön i dessa tider.

Vi hafva äfven stora glädjeämnen, i det vi höra om andlig lifaktighet på flera håll. Bland annat framstår en medelålders man, som nyligen besökt vår station, såsom ett härligt exempel på huru Gud har beredda själar och hjärtan. Våra kolportörer träffade honom i Peh shui trakten, där vi nu hoppas öppna en ny utstation. Han hade genom en snickare hört om läran. Jag vill minnas denne i provinshufvudstaden fått sina underrättelser. Denne snickare ombads nu af vår man, som heter Shï, att följa honom, för att han personligen skulle få höra mera om Jesus. Men snickaren rökte opium och fick alltid förhinder. Så fick han helt oförtänkt höra våra kolportörer predika om Jesus på en marknad helt nära hans by. Han slog sig i språk med dem och ville ändtligen ha dem med sig hem. Men de hade ej tid, ty de skulle dagen därpå till en annan marknad. Men vår vän Shï infann sig äfven där, lyssnande med begärlighet till det underliga budskapet. Därifrån fick han kolportörerna med sig hem. När de så skulle gå, ville han följa med, men det var ej familjen med om. Slutligen fick han emellertid på vissa villkor ge sig af, och så kom han hit till Hancheng och var här omkr. 14 dagar. Och säkert tror jag han trifdes och kände sig hemma, ty det var ej utan tårar, som han lämnade oss för att vända hem igen. O, att Gud finge fullborda verket i hans hjärta! Vi vilja bedja och tro, att vi i honom må få förstlingskärfven från Peh shui trakten. Genom att han är äldste sonen i en stor och välbärgad familj, samt därtill en mycket treflig man, har han stora förutsättningar för brukbarhet såsom Jesu lärjunge. Glömmen honom därför ej i förbön!

Genom vår opieasyl, som broder Bergling själf sköter, ha vi stora och rika tillfällen att så den goda säden. F. n. ha vi 25 patienter. I år och troligen äfven nästa ha vi rika möjligheter för denna arbetsgren, och vår bön och vårt hopp är att få se många genom denna dörr komma ut i ljus och frihet.

Just nu ha vi medarbetarna samlade här till en veckas bön och väntan efter Herren. Gud gifve, att de må vända åter styrkta och med nytt mod!

Jag förenar mig med syskonen här i de varmaste hälsningar.

Josef Em. Olsson.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under Jan. månad 1913.

N:o		Kr. Ö.
1.	Sparbössemedel gm C. A., Visby ...	21: —
2.	Från Ingelstorps och Valleberga arbetsförening gm E. Th., Glemmingebro	40: —
3.	Från Ukna mfg gm V. Ö., Storsjö...	20: —
4.	Från Björnö jungfruförening till M. Hultkrantz' underhåll gm M. H., Björnö	50: —
5.	Från M. L. L., Stockholm	100: —
10.	H. F., Kumla, Rabatt på H. S. Ö.	4: 03
11.	M. B., Sysslebäck, d:o d:o	1: 50
	Transport	236: 53

N:o		Kr. Ö.
	Transport	236: 53
12.	»Mamma», gm A. J., Alingsås	25: —
13.	Hvetlanda mfg gm W. P., Hvetlanda	73: —
14.	Från M. R., Växjö	40: —
15.	Ur I. Ö:s sparbössa, Västerhiske	5: —
16.	Sparbössemedel, O. L., Närkes-Täby	—: 80
17.	Från L. M. F., M. Nylins underhåll 1:sta kv. 1913 gm S. R., Göteborg	300: —
18.	Från d:o för S. Wibells utresa till Kina gm d:o d:o	650: —
19.	Från P. G. P., Göteborg	300: —
20.	E. L. gm P. G. P., Göteborg	5: —
23.	M. L., Forserum, Rabatt å H. S. Ö.	4: 69
24.	L. H. L., Visby	3: 37
25.	I. W. gm A. K., Linköping	5: —
26.	Bankeryds mellersta mfg gm K. N., Jönköping	50: —
27.	Från H. och C. W—k gm d:o d:o	25: —
28.	»Onämnd», gm S. R., Sthlm	20: —
29.	B. E.	100: —
30.	Sparbössemedel från söndagsskolbarnen i Boda, Björkö, gm G. S., Nässjö	22: 82
31.	Från vänner i Köping, insamlade 1- och 2-öringar, gm A. H.	24: 86
32.	Från vänner i Bollnäs, sparbössemedel gm N. N., Bollnäs	10: —
33.	Kollekt i Vännäs kyrka gm F. Ö., Spöland	10: —
34.	Från Hörsta kristna församling till A. Hahnes underh. gm B. L., Kumla	18: —
35.	Missionsaskmedel från Tranås och omnejd, gm K. B., Tranås	151: —
37.	Från sparbössetömningen i Betesdakyrkan den 6 jan.	374: 04
38.	Från Skeftesfalls arbetsförening gm K. F. K., Östra Korsberga	100: —
39.	Från Vesta och Hjortsberga syförening gm M. N.	40: —
40.	Från M. N., Rabatt å H. S. Ö.	1: 87
41.	Söndagsskolan i Hästö, gm J. S., Karlskrona	3: 50
42.	Tackoffer af O. S. gm d:o d:o	8: —
43.	Fil. 4: 19 gm d:o d:o	25: —
44.	Från K. L., Kristdala	5: —
45.	S. S., Göteb., Rabatt å H. S. Ö.	—: 50
46.	»Heligt Herranom»	500: —
48.	Från Blasieholmskyrkans U. F:s missionskrets gm W.	13: 97
49.	Från Onämnd, sparbössemedel	36: —
50.	Missionsföreningen i Bärby gm A., Simtuna	3: —
51.	Från A. H., d:o	5: —
52.	C. A., Vadstena, Rabatt å H. S. Ö.	1: 87
53.	A. O., Sköllersta, sparbössemedel	5: —
54.	Galtås mfg gm A. J., Klefshult	25: —
55.	E. J., Ödeshög, gm A. H.	15: —
56.	Ur M., R. och D—s sparbössor gm M. K., Norrköping	12: 50
57.	Från B. J., Sigtuna, »Ur bössan»	27: —
58.	A. L. N., Helgesta, sparbössemedel, gm A. N., Hackvad	14: —
59.	Från A. L., gm d:o	7: 32
60.	» J. E., Lergropen, d:o gm d:o d:o	3: 36
61.	Kollekt vid missionsfesten i Hackvads kyrka 1/1 d:o d:o d:o	29: 07
62.	Kollekt i Undersåkers missionshus gm J. Å., Hålland	19: 88
63.	Sparbössemedel gm d:o d.o	12: 59
64.	Från M. F., Herrljunga, Rabatt å H. S. Ö.	12: 50
65.	Från d:o d:o Rabatt å S. L.	3: —
66.	K. E. B., Göteborg, d:o å H. S. Ö.	2: 25
67.	K. B., Malmö	10: —
69.	A. G., Emmaboda	10: —
70.	S. A., Figeholm	43: 63
71.	K. H. N., Säfsjö, »Ur sparbössan»	10: —
	Transport	3,459: 92

N:o		Kr. Ö.
	Transport	3,459: 92
73.	Ur M. Hkbs sparbössa	10: —
74.	Från L. H., Nässjö, sparbössemedel	4: 73
75.	O. U., »Sparade slantar», gm F. M., Glemmingebro	21: —
76.	Kollekt i Edsbergs kyrka vid missionsfest, Trettondagen, gm G. W.	27: 91
77.	Från G. N., Korsby, sparbössa gm d:o	6: 09
78.	K. B., Binninge, sparbössa gm G. W.	9: 83
79.	S. K. W., Vuollerim, till fröken S. Wibells underhåll	51: 78
80.	E. V., Bodbysund, samlade sparmedel	1: 40
81.	M. S., Refteled, insamladt gm sparb.	5: —
82.	Kollekt i Heda kyrka gm A. G. W., Rök	5: —
83.	Från Skärfsta syförening gm E. G., Sollefteå	55: 25
84.	Sparbössemedel gm A. G., Grönskåra	16: —
85.	Från E. K. gm d:o d:o	6: 50
86.	C. E., Löfånger, ur sparbössan	7: 35
87.	J. O., Sthlm	100: —
88.	Sparbössemedel gm H. B., Hofva	42: 45
89.	C. J., L. P. och E. G. gm d:o d:o	7: 55
90.	Kollekt i Hofva gm d:o d:o	18: —
91.	D:o i Missionshuset i Flisby gm E. B.	35: 64
92.	Sparbössemedel i d:o gm d:o	20: 38
93.	D:o från söndagsskolbarnen i d:o gm C. J., Flisby	12: 50
94.	Kollekt i Flisby kyrka gm A. H., Flisby	10: —
95.	Sparbössemedel i d:o gm d.o	20: —
96.	Från V. S. gm d:o	1: —
97.	B. D., Sunne, sparbössemedel, gm K. R., Adelöf	1: 11
98.	M. E., d:o gm d:o d:o	4: 14
99.	Från Tofteryds mfg d:o gm A. G., Skillingaryd	100: —
100.	A. R., d:o gm A. K., Linköping	5: 80
101.	Vid en bönestund i Municipalskolan, Vännäs, gm F. Ö.	6: 40
102.	Onämnd gm J. H., Bodanäs, Nässjö	30: —
110.	Kollekt i Ödeshögs kyrka Trettondagen gm W.	21: 65
111.	Från H. J., Frösäng, gm M. B., Ödeshög	15: —
112.	Från Kinesernas vänner, Vernamo, gm J. U., Vernamo	150: —
113.	Sparbössemedel gm d:o d:o	40: 89
114.	Från K. D., Växjö, Rabatt å H. S. Ö.	5: 31
115.	E. W., Zürich	13: 25
116.	Martas sparbössa, gm J. H., Hidingebro	19: 80
117.	Ur Maria K:s sparbössa gm A. J., Sköfde	5: —
118.	Ellen L:s d:o gm d:o	5: —
119.	A. J., Sköfde, till fru Gerda Carléns underhåll	15: —
120.	»Blanka pengar och ettöringar», gm H. K., Lund	5: —
121.	Från G. S., Björkö, Nässjö, Provision å S. L.	1: —
122.	Ungdomsföreningen Senapskornet, Älgarås, gm H. I.	20: —
123.	Myrhults missionsförening gm d:o	10: —
124.	Sparbössemedel gm d:o	12: —
125.	O. A., Myrhult, gm d:o	10: —
126.	J. P. J., Kyrkholmen gm d:o	5: —
127.	E. K., gm d:o	1: —
128.	J. E., Kullerud, gm d:o	1: —
129.	Missionsvänner i Kumla gm H. F.	300: —
134.	K. och J. B., Tranås	200: —
135.	Sparbössemedel gm P. A., Höreda	25: 66
136.	D:o gm S. S., Partilled	7: —
137.	D:o från söndagsskolb. i Kroxhult gm A. A., Kristdala	6: 25
138.	»Herrens del», J. S., Hästö, Karlskrona	10: —
139.	Sparbössemedel, samlade af Anna, Alfhild och Claes gm C. B., Kumla	3: 50
	Transport	5,011: 04

N:o		Kr.	Ö.	
	Transport	5,011:	04	
140.	Från Ljungbergs syförening gm K. A., Åker	50:	—	
141.	L. U., Stockholm, sparbössemedel	50:	—	
142.	Sjötorps mfg gm E. J., Sjötorp	25:	—	
143.	E. H., Landskrona	7:	50	
144.	M. L., Södertälje, Rabatt å H. S. Ö.	5:	94	
147.	Sparbössemedel gm J. D., Bureå	20:	50	
148.	D:o från Hassle mfg gm S. A., Brodderud	71:	98	
149.	D:o från Eriksvik d:o gm d:o d:o	30:	85	
151.	Från »en missionsvän» gm K. O. A., Finspong	50:	—	
152.	A—n, Lindesberg	40:	—	
153.	A. E., Väring	5:	—	
154.	Häfryd, gm O. K., Bottnaryd	20:	—	
156.	C. D., Södertälje	5:	—	
158.	I. L., Stenstorp, gm E. F., »söndagsägg»	27:	10	
159.	Erstorps mfg gm J. V. H., Finspong	10:	—	
160.	E. F., Södertälje, till missionär Hahnes utresa	20:	—	
161.	Onämnd på bönemötet i Betesda gm E. F.	20:	—	
164.	Från A. och I., Hälsingborg	20:	—	
165.	B. N—d, adress ej uppgifven	20:	—	
166.	Insamling vid syförening i Skogstorp $^{17}/_{1}$ 1913, gm C. E.	6:	—	
167.	K. A. B., Halltorp, Rabatt å H. S. Ö.	4:	69	
168.	Auktionsmedel från syföreningen i Ekenäs, gm K. A. B.	132:	75	
169.	Insamladt å pastorsexpeditionen gm d:o	7:	72	
170.	A. V—g, samlade 1-öringar, gm B. J., Sigtuna	2:	—	
171.	Ur M. P:s sparbössa, gm K. B., Göteborg	5:	—	
172.	A. A:s d:o gm d:o	10:	59	
173.	M. O:s d:o gm d:o	4:	81	
174.	O. J:s d:o gm d:o	1:	33	
175.	Ur Barnen B:s d:o gm d:o	4:	—	
178.	A. L., Hemse, sparbössemedel	27:	50	
182.	A. J., sparbössemedel, gm S. A. J., Luleå	5:	—	
183.	E. S., d:o gm d:o	2:	—	
184.	J. J., d:o gm d:o	5:	34	
185.	Sparbössemedel från Nora stad, gm H. D., Nora	80:	—	
186.	Från K. P. N., Jämserum	25:	—	
187.	Stiftsföreningens Eksjökrets, gm K. Q., Ingatorp	15:	—	
188.	Hj. S., Uppsala	25:	—	
189.	Kollekt i S:t Görans kapell $^{26}/_{1}$ gm J. L.	9:	65	
190.	Från J. J., Blomberg, resebidrag till fröken Anna Janzon	5:	—	
191.	Hakebo mfg gm G. S., Linderås	50:	—	
192.	R. A., Gäfle	25:	—	
193.	»Mammas sparbössa», gm R. A.	8:	27	
194.	»Barnens» d:o gm d:o	4:	84	
195.	A. S., Stockholm	2:	—	
196.	Holsby mfg gm A. J., Holsby brunn	30:	—	
197.	P. O. O., Månsta, gm T. L. E., Elfdalen	5:	—	
198.	T. L. E., d:o d:o	5:	—	
199.	Okända understödjare gm Jönköpings mfg och K. R.	140:	—	
202.	G. S., Uppsala	3:	—	
203.	Kinne Vedums mfg sparbössemedel gm F. G. D., Götened	39:	55	
204.	H. P., Göteborg	20:	—	
207.	Kollekt i Mikaelskapellet, Uppsala, $^{26}/_{1}$ 1913, gm J. W.	23:	—	6,243: 95

Särskilda ändamål:

N:o		Kr.	Ö.	
6.	Från E. S., Vännäs, »löfte åt Herren», till skola i Kina	20:	—	
7.	Genom d:o »Mors minne», d:o do	20:	—	
	Transport	40:	—	6,243: 95
	Transport	40:	—	6,243: 95
8.	Från H. L., Sthlm, till nytt kapell i Chiehchow	50:	—	
9.	E. G., Spigården, till Maria Petterson gm H. I., Älgarås	50:	—	
21.	Jönköpings mfg till hemmavarande barns underhåll	600:	—	
22.	Redbergslids syförening, Göteborg, till Wang Ho-sans underhåll, 1912, gm B. J. S. N.	100:	—	
36.	P. B. H., Malmö, halfårsunderhåll för Chou Hu-kuang, gm H. H.	27:	50	
47.	Huskvarna söndagsskola gm A. D. till Hsieh Tao-sengs underhåll	50:	—	
68.	Till hednabarnen från skolbarnen i Barkeryd gm A. S., Nävelsjö	3:	90	
72.	Från Bönekretsen till R. Berglings gosskola gm K. S., Norrköping	166:	50	
103.	M. L. E., Sthlm, till Ren Tien-sins underhåll	50:	—	
104.	Syföreningen i Beckershof gm E. B., till arbetet i Hancheng	15:	—	
105.	M. E., gm d:o till d:o	10:	—	
106.	I. B., Forssa, gm d:o till d:o	5:	—	
107.	Söndagsskolan i Forssa gm d:o till söndagsskolan i Hancheng	10:	—	
108.	D:o i Beckershof gm d:o till d:o	5:	—	
109.	A. A., Hålland, till gatukapell på Aug. Bergs station	25:	—	
130.	Missionsvänner i Kumla gm H. F., till skolorna i Kina	200:	—	
131.	D:o gm d:o till Barnens hem	30:	—	
132.	Gumföreningen till Aug. Bergs gatukapell gm S. S., Lyckås gård	20:	—	
133.	Jungfruföreningen i Norra Skärstad till d:o gm d:o	20:	—	
145.	Några vänner i Sköfde gm G. S., till flickan »Ting-he»	23:	—	
146.	Till barnen i Kina gm M. H., Björnö	3:	61	
150.	S. A., Brodderud, Rabatt å H. S. Ö. till hemmet för missionärernas barn	11:	25	
155.	H. T. och E. B., Sthlm, till evangelisten Wangs underhåll	50:	—	
157.	L. B., Herrljunga, gm E. F., underh. af en flicka i fröken Forssbergs skola	25:	—	
162.	L. J. W., Göteborg, till Aug. Berg för gatukapell	100:	—	
163.	E. H., Arvika, »till Kinabarnen»	5:	—	
176.	Visby 5-öres förening till H. Linder, hjälp i evangelisationsarbetet gm M. S., Visby	27:	80	
177.	Onämnd, Sköfde, Ps. 35: 9, 10, hjälp till Aug. Bergs gatukapell	32:	—	
179.	K. G. M., $^{1}/_{2}$-årsbidrag till Yüen Ming-teng och Heo-Yüen-tz	50:	—	
180.	K. G. M., till extra omkostnader i fröken Pettersons skola	25:	—	
181.	S. A. J., Luleå, till Tsao Ching-hos underhåll, 1913	100:	—	
200.	Okända understödjare gm Jönköpings mfg till Barnens hem	10:	—	
201.	Missionskretsen, K. F. U. M., Norrköping, till gatukapellet i Ishih	25:	—	
205.	S. St., Sthlm, till Peh Yuin-ting	150:	—	
206.	E. H., Ursviken, till Barnens hem, gm A. B., Skellefteå	15:	—	2,130: 56
	Summa under jan. månad kr.			8,374: 51

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Sköt honom, och hvadhelst du mer kostar på honom, skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka." Luk. 10: 35.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.